

“ဆယ်ကျော်သက်သားသမီးများနှင့်ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာနေနည်း”

HOW TO LIVE (ALMOST) HAPPILY WITH A TEENAGER

(Lois & Joel Davez)

သဘာဝကျသောပြုမူပျိုးထောင်မှု

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် ကနေဒါတစ်ဝှမ်းမှ အရွယ်ရောက်သူ အပျိုပေါက်၊ လူပျိုပေါက်များ၏ မိဘ ၂၅၀ခန့်ကို လေ့လာမှုပြုချက်တစ်ရပ် “သင်၏အရွယ်ရောက်သူ ကလေးများအတွက် ဘာကိုအလိုချင်ဆုံးနည်း” ဟူသော မေးခွန်းကိုမေးခဲ့ပါသည်။ အမျိုးမျိုးသောအဖြေများ ရရှိခဲ့သော်လည်း အဖြေများကို အဓိကအုပ်စုနှစ်ခုအဖြစ် ခွဲခြားရာတွင် ပျော်ရွှင်မှုနှင့် အောင်မြင်မှုဟူ၍ တွေ့ရှိရပါသည်။

အချင်းချင်းအပြန်အလှန် ဆက်သွယ်နေသော အဆိုပါ အောင်မြင်မှုနှင့် ပျော်ရွှင်မှုဟူသော ရည်မှန်းချက်များကို ကလေးငယ်များရရှိခံစားနိုင်အောင် မိဘများက မည်သို့ပံ့ပိုးကူညီပေးနိုင် ကြပါသနည်း။ အရွယ်ရောက်သူ ပျိုပေါက်အရွယ်များ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သော ပျော်ရွှင်မှုနှင့် အောင်မြင်မှုကို ရရှိစေရန် မိဘများက သိမ်မွေ့သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့် ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုထက် သာလွန်သော တာဝန်တစ်ရပ်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးရပါလိမ့်မည်။ ယင်းကား သဘာဝကျသော ပြုမူပျိုးထောင်မှုပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ်တိုင်မှန်ကန်ဖြောင့်မတ်ခြင်း

သဘာဝကျသော ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်တတ်သော မိဘများသည် သူတို့၏ အရွယ်ရောက်သူ သားသမီးများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ကိုယ်တိုင်စစ်မှန်မှု၊ ဖြောင့်မတ်မှု ရှိကြသည်။ သူတို့သည် ရိုးသားကြသည်။ ဖြောင့်မတ်ကြသည်။ စစ်မှန်ကြသည်။ လူသားဆန်ကြသည်။ သူတို့၏ အရွယ်ရောက်သူများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားမှု မရှိသောယုံကြည်မှု၊ အသိစိတ်ဓါတ်ရှိသည်။ မည်သို့သော သဘောမတိုက်ဆိုင်မှုများ၊ အငြင်းပွားမှုများနှင့် ပဋိပက္ခများပင်ရှိပါစေ သူတို့၏ အရွယ်ရောက်သူ သားသမီးများက သူတို့အပေါ်တွင် မှီခိုအားထားကြသည်ကို သဘောပေါက်နားလည်ကြသည်။

မာန်ခြင်းမပြတ်မှု

သဘာဝကျ၍ ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်တတ်သော မိဘများသည် လောကကြီးကို သူတို့၏ အရွယ်ရောက်သူ သားသမီးများ ရှုမြင်သည့်အတိုင်း ရှုမြင်တတ်ကြသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင် အရွယ်ရောက်သူများ၊ ပျိုပေါက်အရွယ်များကဲ့သို့ လောကကြီးကို ရှုမြင်ခံစားကြသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူတို့သည် လူကြီးများနှင့် မိဘများဖြစ်ကြကြောင်းကိုလည်း မမေ့ကြပေ။

နားထောင်ခြင်းနှင့်ကြားသိခြင်း

ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်တတ်သော မိဘများသည် သူတို့၏ ထင်မြင်ယူဆချက်များကို ဖော်ပြပြောဆိုရန် ဝန်လေးတတ်ကြသကဲ့သို့ သူတို့၏ အရွယ်ရောက်သူ သားသမီးများ ပြောဆိုရမည့်စကားကိုလည်း နားထောင်တတ်သော စွမ်းရည်နှင့် ကြားသိတတ်သော စွမ်းရည်လည်း ရှိကြသည်။ ယင်းစွမ်းရည်ကား မှော်အတတ်မဟုတ်ပါ။ ပြောသည့်စကားကို ကြားမဖြတ်ဘဲ ကြိုတင်ဆုံးဖြတ်မှုမပြုဘဲ အရွယ်ရောက်သူများကို အထင်ကြီးလွန်းခြင်း၊ အထင်သေးလွန်းခြင်း မရှိဘဲ အာရုံစိုက်စွာ နားထောင်ခြင်းမှ သက်ဆင်းလာသော ကျွမ်းကျင်မှုပင်ဖြစ်ပါသည်။

ခံစားချက်များ

ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်တတ်သော မိဘများသည် သူတို့သားသမီးများ၏ ထင်မြင်ယူဆချက်များကို နားမထောင်ဘဲ တစ်ဘက်သတ်ပြောဆိုခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ အရွယ်ရောက်သူ သားသမီးများ၏ ဆွေးနွေးချက်များကိုဖြစ်စေ ခံစားချက်များ ထုတ်ဖော်ပြောပြခြင်းကို ဖြစ်စေ လွတ်လပ်ပွင့်လင်းစွာ အပေးအယူမျှတစွာနှင့် ပြောဆိုဆွေးနွေးတတ်ကြသည်။

လက်ရှိပြဿနာကို အလေးပေးခြင်း

မိဘများနှင့် သူတို့၏အရွယ်ရောက်သူ သားသမီးများ သဘောတိုက်ဆိုင်မှု မရှိပါက အဆိုပါသဘောထား တိုက်ဆိုင်မှုမရှိခြင်းကို မိသားစုအတွင်းသို့ ဖုံးအုပ်ကွယ်ငှက်ထားခြင်း မရှိဘဲ ခြားနားမှုများ ကွဲလွဲချက်များကို ထိပ်တိုက်ဖြေရှင်းလေ့ရှိကြပါသည်။ ထို့အပြင် ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်တတ်သော မိဘများသည် လက်ရှိပြဿနာကို အခြားပြဿနာများကဲ့သို့ ယေဘုယျကောက်ချက်မဆွဲဘဲ သီးခြားအလေးပေးတတ်ကြပါသည်။

ခွန်စားလိုစိတ်ရှိခြင်း

ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်တတ်သော မိဘများသည် သူတို့၏အရွယ်ရောက်သူ သားသမီးများ ကြီးပြင်းရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် တွေ့ကြုံရမည့် သာမန်ဖိစီးမှုများကို သူတို့သားသမီးများကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနိုင်စွမ်းရှိကြောင်း ယုံကြည်လေ့ရှိကြပါသည်။ ရေရှည်တွင်မူ ရွေးချယ်မှုနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်မှုတို့သည် အကောင်းဆုံးရွေးချယ်မှုများ ဖြစ်လာနိုင်ခြေမရှိနိုင်သော်လည်း သီးခြားဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုထက်ပို၍ အရေးကြီးသည်မှာ မိဘများက အရွယ်ရောက်သူ သားသမီး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်နိုင်စွမ်းကို ယုံကြည်မှုရှိပြီး လွတ်လပ်စွာကြီးပြင်းစေလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လွတ်လပ်မှုကိုလေးစားခြင်း

အရွယ်ရောက်သူ သားသမီးများ၏ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးလုံခြုံမှု၊ သီးခြားပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်မှုနှင့် အမှီအခိုကင်းမှု လိုအပ်များကို ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်တတ်သော မိဘများက အလေးထား လေးစားမှုရှိကြပါသည်။ မိဘနှင့်ဆယ်ကျော်သက် သားသမီးများအကြားရှိ ဆက်သွယ်မှုသည် မည်မျှပင် အတွင်းသိအစင်းသိဖြစ်ပြီး ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့် ဖွဲ့နွဲ့ဆောင်ထားပါစေ တစ်ဦးချင်းစီတွင် မတူညီသောလိုအပ်ချက်များ ခြားနားသော စိတ်ဝင်စားမှုများ၊ ကွဲပြားသောလုပ်ငန်းများ ရှိကြသည်ကို ပြည့်ဝစွာသဘောပေါက်လက်ခံကြပြီး မတူညီသော လောကများ၏ အတိုင်းအဆကိုလည်း သိရှိကြပါသည်။

သဘာဝကျသော ပြုစုပျိုးထောင်မှုလုပ်ငန်းစဉ်ကို သင့်နေ့စဉ်ဘဝ၏ ပင်ကိုယ်မွှေးရာပါ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ။

နှိုင်းယှဉ်မှုများ

သူငယ်ချင်းမိသားစုက ကျွန်ုပ်တို့အား မြေအောက်ခန်းတွင် သူတို့၏ ဆယ်ကျော်သက် သားငယ်လေး၏ အပန်းဖြေသည့်အခန်းကို ပြသပါသည်။ အခန်းထောင့်တွင် အသံကြည်လင်ပြတ်သားစေသော ဟိုင်းဖိုင်စက်တစ်ခုတွေ့ရသည်။ ထိုစက်ကို သူတို့၏သားငယ်ကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အခြားထောင့်တစ်ခုတွင်မူ ဓါတ်ပုံဖလင်များကူးဆေးသည့် အမှောင်ခန်းတစ်ခုရှိသည်။ ကူးဆေးထားသော ဓါတ်ပုံများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အတိုင်းမသိ ကြည့်နူးမိခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစု၏ ညစာထမင်းခင်းတွင်လည်း အဆိုပါ လူငယ်လေး၏ စွမ်းဆောင်မှုများကို ပြန်လည်ပြောပြခဲ့ကြပါသည်။ ထိုလူငယ်လေးကို ရိုးသားစွာချီးမွမ်းမိကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ သားကလည်း သူ့သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အဆိုပါလူငယ်လေးတွင် ထူးခြားသောအင်ဂျင်နီယာနှင့် စက်မှုဆိုင်ရာ အစွမ်းအစများရှိသည်ကို ထောက်ခံပြောဆိုခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့က “သားကတော့ အဲဒီလိုမျိုးတစ်ခုခု ဘာကြောင့်မလုပ်တာလဲ” “ဘာဖြစ်လို့ ဓါတ်ပုံရိုက်တတ်အောင် မလုပ်တာလဲ” “သားက ကင်မရာကို ဒီလောက်စွဲလန်းနေတာ ဘာဖြစ်လို့ ဓါတ်ပုံကူးတာကို မသင်ရတာလဲ” “ဖေဖေတို့မြေအောက်ခန်းကို ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုမျိုး အသုံးမပြုတာလဲ” ဟု မေးခွန်းပေါင်းများစွာကို သားအားမေးကြပါသည်။ သားက ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။ ထိုနောက် စားပွဲမှရှုတ်တရက် ထလိုက်ကာ “ဖေဖေတို့က သားကိုစိတ်ပျက်နေကြတာလား” “သားကိုသူနဲ့ နှိုင်းယှဉ်နေကြတာလား” ဟုမေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သားသမီးများ ပြုစုပျိုးထောင်ရာတွင် နှိုင်းယှဉ်မှုမပြုရဟူသော အမှားကိုသတိမေ့လျော့ နေခဲ့ကြပေသည်။ သား၏ မေးခွန်းက တကယ်ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ဒိဋ္ဌမေ့ဖော်ထုတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့က အဆိုပါနှိုင်းယှဉ်မှုဖြင့် သူ့အားသိမ်ငယ်ခံစားသွားရစေပါသည်။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်တို့က သူ့အား ဟိုင်ဖိုင်စက် ပြုလုပ်စေလိုလျှင် ယင်းကို အခြားဆယ်ကျော်သက်တစ်ဦးနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ သွယ်ဝိုက်ပြောနေခြင်းထက် သူ့အား တိုက်ရိုက်ပြောလိုက်သင့်ပေသည်။ မိဘများလိုချင်သည့် ရည်မှန်းချက်အောင်မြင်စေသောနည်းလမ်းမှာ ပွင့်လင်းစွာ တိုက်ရိုက်ဖွင့်ပြောခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

မိဘများအနေဖြင့် နှိုင်းယှဉ်မှုပြုလုပ်သောအခါ “မင်းက သူများနောက်လိုက်ပဲ” ဟူသောစကားကို ပြောသည်နှင့်အတူတူပင်ဖြစ်

ကြောင်းသတိပြုပါ။ “မင်းက သူ့လောက်မတော်ဘူး” ဟူသော စကားမျိုးကို မည်သည့်အရွယ်ရောက်သော သားသမီးကမျှ သူ၏မိဘထံမှ ကြားလိုခြင်းရှိမည် မဟုတ်ပါ။

အရွယ်ရောက်သူတစ်ဦးကို အခြားအရွယ်ရောက်သူတစ်ဦးနှင့် ခိုင်းနှိုင်းမည့်အစား သင့်ဆယ်ကျော်သက်ကလေးငယ်၏ သီးခြားဖြစ်သောစွမ်းရည်၊ မည်သူနှင့်မျှမတူသော အရည်အချင်းနှင့် တစ်သီးပုဂ္ဂလဖြစ်မှုကို အလေးပေးရပါမည်။ ခြံ့ရွှံ့ဆိုရပါက သင်ကိုယ်တိုင်ကမည်သည့် နှိုင်းယှဉ်မှုမျိုးကိုမျှ မပြုလုပ်မိပါစေနှင့်။

နှိုင်းယှဉ်ပျိုးထောင်သော မိဘများ၏ နမူနာများစွာတို့သည် မိဘများက သူတို့ကိုယ်သူတို့ စံပြုနမူနာများအဖြစ် စွဲမှတ်ထားကြလေ့ရှိသည်။ ဆယ်ကျော်သက်တစ်ဦး၏ သူ၏အပြုအမူတစ်ခုခုအတွက် အမြဲတန်းပြောဆိုခံရကြောင်းကို ပြောပြသည်။ စာဖတ်ခန်းတွင် သူ့ဖခင်က “ဖေဖေ မင်းတို့အရွယ်ကဆိုရင်” ဟူသော စကားဖြင့် နိဒါန်းချိကာ သူမည်မျှတော်ကြောင်း မည်မျှအောင်မြင်ကြောင်းများနှင့် သူ့သား၏ ချို့ယွင်းအားနည်းမှုများကို နှိုင်းယှဉ်ပြောလေ့ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် မည်သို့သောနှိုင်းယှဉ်မှုမျိုးကို ပြုလုပ်ပါစေ “မင်းက သူများနောက်လိုက်ပဲ၊ လူညံ့ပဲ” ဟူသောစကားကို ပြောနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သင်၏ ဆယ်ကျော်သက်များက သင်၏ နှိုင်းယှဉ်ပြောစကားကို ကြားရသောအခါ သူတို့၏ ချို့ယွင်းချက်များကို မပြောသည့်တိုင် သူတို့သည် တန်ပြန်ခုခံလိုစိတ်တိုးပွားလာပြီး သင်ဖြစ်စေချင်သော အပြုအမူကိုပြောင်းလဲရန် ငြင်းဆန်ကြပေလိမ့်မည်။

သင့်သမီးငယ်၏ ကျောင်းတွင်စာမကြိုးစားမှုကို ပူပန်သည်ဆိုပါက သူမအား သင်၏ စိုးရိမ်ပူပန်မှုအကြောင်းကို ဝေဖန်မနေဘဲ ရိုးရှင်းပွင့်လင်းစွာဖြင့် သူမကိုသာ တိုက်ရိုက်ပြောလိုက်ပါ။ သင့်သားငယ်၏ ရည်မှန်းချက်မရှိမှုကို ပူပန်သည်ဆိုပါက ထိုကိစ္စကို သင့်သားငယ်နှင့် တိုက်ရိုက်ပွင့်လင်းစွာ ဆွေးနွေးလိုက်ပါ။ ဆယ်ကျော်သက်များသည်လည်း လူတိုင်းကဲ့သို့ပင် သူတစ်ပါးနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီး သွယ်ဝိုက်ဝေဖန်ခြင်းမျိုးကို အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် လက်ခံလိုက်နာလေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် ရိုးရှင်းသောတည့်တိုးဝေဖန်မှုမျိုးကို ထိရောက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းခိုင်လုံစွာ တုန့်ပြန်ပြောဆိုကြရပါမည်။

ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်း

ကျွန်ုပ်တို့၏ သားတစ်ဦး ၁၆နှစ်အရွယ်က သူ၏မွေးနေ့အဖြစ် တိပ်ရီကော့ဒါတစ်လုံး လက်ဆောင်ရခဲ့သည်။ တစ်ခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ၃ဦးအကြား စကားပြောနေခိုက် အားလုံး၏ပြောစကားများကို ကျွန်ုပ်တို့ မသိလိုက်ဘဲ အသံဖမ်းထားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်တို့တွင် ပြဿနာဖြစ်နေချိန်ဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်ုပ်တို့ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းသည်ဟု စွပ်စွဲ၍အပြစ်တင်သည်။

“အမိပွယ်မရှိဘူး” ဟု ကျွန်ုပ်တို့က သူ့ကိုပြောသည်။ သူ၏ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် အကြံဉာဏ်များ၊ အထောက်အကူပြုသောဝေဖန်မှုများ ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းဆိုသည်မှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ။ သူ၏ စွပ်စွဲခြင်းသည် နားလည်မှုလွဲခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ယူဆပြီး သူ၏စွပ်စွဲချက်ကို ပယ်ချခဲ့ကြကာ သားသမီးအပေါ် စိုးရိမ်ပူပန်သော မိဘတစ်ဦးက အကောင်းဆုံးကြိုးပမ်းမှုအဖြစ်သာ လက်ခံထားခဲ့ကြသည်။ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းက ကြမ်းတမ်းသည်။ စိတ်ပညာရှင်များဖြစ်ကြသော ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် ဆူပူခြင်းအလေ့အကျင့်ကို ပြုကျင့်ခဲ့လှသည်။ သူက တိပ်ရီကော့ဒါကို ဆွဲထုတ်လာကာ ကျွန်ုပ်တို့အားလပ်ပါက နားထောင်ကြည့်ရန် ပြောပါသည်။ သူ၏ ပုံမှန်ကျောင်းတက်သည့်နေ့များ၊ ကျောင်းမသွားခင်အချိန်၊ ညစာစားပြီးချိန်နှင့် အိပ်ရာမဝင်မီအချိန်အထိ ကာလများကို သူရွေးချယ်သတ်မှတ်ထားသော စံပြုရမည့်နေ့များအဖြစ် အသံသွင်းထားပါသည်ဟု ပြောပြပါသည်။

တိပ်ခေါ်ကို နားထောင်ရခြင်းကား စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ဖွယ် ကောင်းလှပါတော့သည်။ တိပ်ခွေတစ်ခွေလုံးတွင် ပြင်းထန်သောသတိပေးသံများကသာ ထပ်တလည်းလည်း ညံ့နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ မခံချိမခံသာစိတ်များ ဖြေလျော့သွားသောအခါ သူ့စွပ်စွဲချက်မှန်ကန်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ ဝန်ခံရပါမည်။ တကယ်တော့ ကျွန်ုပ်တို့စိတ်သဘောထား မတိုက်ဆိုင်မှုများ၏ ၅၀% သာသာသည် ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းမှ အရင်းခံ၍ ဖြစ်ပေါ်လာပေသည်။ မိဘများနှင့် ဆယ်ကျော်သက်များအတွက် ဤအချက်သည် မှန်ပုံမလားဟု ကျွန်ုပ်တို့သံသယ ဖြစ်မိပါသည်။

ဆူပူကြိမ်းမောင်းမှုကို ရပ်တန့်စေလိုပါက သင်ဆူပူကြိမ်းမောင်းမည့်အကြောင်းအရာနှင့် သင်၏ဆူပူကြိမ်းမောင်းသည့် အပြုအမူကိုဖြစ်ပေါ်စေသည့် ကိစ္စကို ရှေးဦးစွာ သင်သတိပြုမိရပါမည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မိဘများကိုယ်တိုင်နှင့် အခြားသူများအတွက် မျှတစွာစဉ်းစားကြည့်ပါက ကျွန်ုပ်တို့အား ဆူပူကြိမ်းမောင်းရန် လှုံ့ဆော်သောအရာကား ကြင်နာသနားမှုပင်ဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့အများစုက အနည်းငယ်မျှ ကြိမ်းမောင်းရုံဖြင့် ဘာမျှမဖြစ်နိုင်ပါ။ ပို၍ပင် အကျိုးရှိလာပေမည်ဟု ယူဆကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ယခင်ကပြုခဲ့သော ဆူပူကြိမ်းမောင်းမှုများ၏ အကျိုးဆက်များကို မေ့လျော့ကာ ကျွန်ုပ်တို့သားသမီးများအား ကျွန်ုပ်တို့ဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း ကြီးပြင်းလာအောင် ပြုစုခဲ့ကြသည်။

ဆူပူကြိမ်းမောင်းရုံမျှဖြင့် ဆိုးကျိုးမဖြစ်လျှင် အဘယ်ကြောင့် အရွယ်ရောက်သူများက ဒေါသဖြင့်တုန့်ပြန်ကြပါသနည်း။ သူ့အလိုအလျောက် ဒေါသဖြစ်ခြင်းသာဖြစ်ပြီး ဆူပူခြင်းကြောင့်မဟုတ်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ယူဆခဲ့သည်။ စင်စစ်မူ မိဘများ၏ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းတွင် ယုံကြည်မှုမရှိခြင်းဟူသော သဘောပါဝင်နေပါသည်။ မိဘများက ဆူပူကြိမ်းမောင်းတော့မည်ဆိုလျှင် အရွယ်ရောက်သူများ ထပ်ကာထပ်ကာ ပြုမူလေ့ရှိသည့် သာမန်ပြဿနာလေးများနှင့် ပတ်သက်၍ ဝေဖန်မှုမပြုမီ “မင်းကိုငါမယုံဘူး” ဟူသော စကားကိုပြော

လိုက်ခြင်းဖြင့် ဆူပူကြိမ်းမောင်းမှုကို ထိန်းချုပ်နိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိဘတစ်ဦးက “သားကိုဖေဖေမယ့်ဘူး။ ဒီနေ့အိမ်ပြန်နောက်ကျ ဦးမှလား” ဟုပြောလျှင် အရွယ်ရောက်သူတစ်ဦးက မိဘများ၏ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းကို လက်ခံနိုင်ဖွယ်ရှိပါလိမ့်မည်။

အရွယ်ရောက်သူတစ်ဦးအတွက်မူ မိဘတစ်ဦး၏ ယုံကြည်မှုမရှိခြင်းဟူသော စကားသည် ဆူပူခြင်းထက်ပင် ပိုမိုကျယ်လောင် ပြင်းထန်နေပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏အားနည်းချက်ကို တိုက်ရိုက်ထိမှန်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဆယ်ကျော်သက် အတ္တဖြစ်သော ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုကို ထိခိုက်စေ၍ဖြစ်သည်။

ဆယ်ကျော်သက်တစ်ဦးသည် ဆူပူကြိမ်းမောင်းခံရဖန်များလာသောအခါ အရေးမစိုက်တော့ခြင်း၊ ထုံပေပေဖြစ်လာခြင်း သို့မဟုတ် ဒေါသအမျက်ထွက်လာခြင်းတို့ဖြင့် တုန့်ပြန်လာတတ်သည်။ အပြန်အလှန်အားဖြင့် မိဘတွင်လည်း သူ၏တုန့်ပြန်မှုကြောင့် ပိုပြီး စိတ်တိုစိတ်ညစ်လာကာ ပိုပြီးဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းဖြင့် သံသရာလည်နေတော့သည်။

ဆူပူကြိမ်းမောင်းလိုစိတ် ပေါ်လာလျှင် အခြားအရာတစ်ခုဖြင့် အစားထိုးရန်လေ့လာပါ။ မိဘတစ်ဦးကမူ သူ၏သားအား ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းလိုစိတ်ပေါက်တိုင်း တစ်ခုခုကိုရှာကြံ၍ ချီးမွမ်းစကားပြောလိုက်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထိုသို့ပြောကာစတွင် မိခင်ကလည်း အတင်းအကျပ်အားစိုက် ပြောရသကဲ့သို့ သားကလည်း မိခင်ကတန်လုပ်ပြောသည်ဟု ယူဆသည်။ သို့သော် ပြောဖန်များလာသောအခါ မိခင်ကလည်း အလေ့အကျင့်ဖြစ်လာသလို သားကလည်း မိခင်သဘောရိုးဖြင့် ချီးမွမ်းမှုကို နားလည်လာခဲ့ကာ ဆူပူကြိမ်းမောင်းမှု လျော့ပျောက်သွားတော့သည်။

ထိုနည်းကို ကျင့်သုံးသော မိဘများသည် ကောင်းသောအကျိုးဆက်များ ရရှိကြောင်းကို သတင်းပို့ကြပါသည်။ အရေးကြီးဆုံး နှင့် ချီးမွမ်းထိုက်ဆုံး အကျိုးဆက်ကား မိသားစုသောက လျော့နည်းသွားခြင်းပင်တည်း။ အငြင်းအခန်ပြဿနာများ ရုတ်ချည်းဆိုသလို ကျဆင်းသွားပြီး အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေးများကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှု ကင်းရှင်းအောင်အတူတကွ မည်သို့ဆင်ခြင်နေထိုင်ရမည် ကို မိဘရောသားသမီးပါ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် သဘောပေါက်လာစေပါသည်။

ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်း မပြုတော့သဖြင့် အရွယ်ရောက်သူများ၏ အပြုအမူပြောင်းလဲသွားကြောင်း သာကေများစွာ တွေ့ခဲ့ကြရ သည်။ ဥပမာ အိမ်တွင်ပြုလုပ်ရမည့် လေ့ကျင့်ခန်းများကို ပြုလုပ်လေ့မရှိသဖြင့် ဆူပူကြိမ်းမောင်းခံရလေ့ရှိသော အရွယ်ရောက်သူတစ်ဦး သည် ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်း မပြုတော့သောအခါ အိမ်လေ့ကျင့်ခန်းများကို စတင်ပြုလုပ်လာခဲ့သည်။ ယင်းအချက်က ဆူပူကြိမ်းမောင်း ခြင်း၊ တဗျစ်တောက်တောက်ပြောခြင်းကြောင့် မလိုလားအပ်သော အပြုအမူများဖြစ်ပေါ်လာစေကြောင်းကို သတိပေးညွှန်ပြနေပါသည်။

အတက်အကျများ

အရွယ်ရောက်စ ပျိုဖော်ဝင်ကလေးများနှင့် နေရခြင်းသည် တစ်ခါတစ်ရံ ကလေးများစီးသော လျှပ်စစ်ရထား သို့မဟုတ် ရဟတ် စီးရသကဲ့သို့ စိတ်ခံစားမှု အတက်အကျများ၊ ကြုံတွေ့ရတတ်ပါသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ပျိုဖော်ဝင်ကလေးတစ်ဦးသည် အကောင်းမြင်စိတ်၊ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်စိတ်နှင့် လွတ်လပ်သော ပျော်ရွှင်စိတ်တို့ ပြည့်စုံတက်ကြွနေတတ်သော်လည်း ရုတ်တရက်ဆိုသလို စိတ်ဓါတ်ကျ ဆင်းမှု၊ အဆိုးမြင်မှုနှင့် မိမိကိုယ်မိမိ မလုံခြုံမှုတို့ဆီသို့ တစ်ဟုန်တည်း ထိုးဆင်းသွားတတ်ပြန်ပါသည်။ လူကြီးတစ်ဦး၏ အမြင်တွင်မူ အဆိုပါ စိတ်အတက်အကျများသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိသော်လည်း ဆယ်ကျော်သက်များအတွက်မူ အဆိုပါ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများသည် ငြင်း ချက်မရှိ မှန်ကန်ပြီး စိတ်ပညာသဘောအရလည်း အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိဘများအနေဖြင့် အဆိုပါ စိတ်အတက်အကျ များနှင့် အဆင်ပြေအောင်နေတတ်ရန် ယင်းတို့ကို အမှန်တကယ်ခံစားမှုများအဖြစ် လက်ခံရန်နှင့် ထိုသို့ခံစားရသော ဆယ်ကျော်သက် များကို အလေးထားမှု၊ နားလည်သဘောပေါက်မှုတို့ဖြင့် ပြုစုပျိုးထောင်ရန် လေ့လာဆည်းပူးကြရပါမည်။ စိတ်ခံစားမှု အတက်များရှိနေ ခြင်းသည် စိတ်ခံစားမှု အကျများကို ဖြေရှင်းရန်ကြိုးပမ်းခြင်းထက် သက်သာသော်လည်း မိဘများအနေဖြင့် ထိုအစွန်းနှစ်ပါးစလုံးကို ဖြေရှင်းရန်မလွယ်ကူလှပါ။

ပျိုဖော်ဝင်များ၏စိတ်သည် အမြင့်သို့ပျံတက်နေချိန်တွင် အမှန်တကယ် ဖြစ်နိုင်ချေမရှိသောကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ရန်လျာ ထား၍ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်မှန်သမျှကို လုပ်လိုကြပါသည်။ သင်၏အချိန်ကိုကိုးမူကို စောင့်ကြည့်ပါ။ သူတို့၏ စိတ်အားထက်သန်မှုကို ပျက်ပြားအောင် မလုပ်ပါနှင့်။ သူတို့၏ လမ်းကြောင်းအတိုင်း အလိုက်သင့်နေတတ်ရန် လေ့လာပါ။ ထိုနောက် သူတို့၏ သီးခြားလျာ ထားမှုတစ်ခုအပေါ် စိတ်အားထက်သန်မှု ကုန်ဆုံးသွားသောအခါ လက်တွေ့ဘဝကို သိမြင်ရန်အချိန်များစွာ ရှိနေပါလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အရွယ်ရလာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်ုပ်တို့ စွမ်းဆောင်နိုင်မှု တစ်ခုခုအပေါ် ခံစားမှု၊ စိတ်ဝင်စားမှု အချို့လျော့ပါးလာ တတ်ကြသည်။ ထိုအခါတွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့ သတိရှိလာကြသည်။ ပျိုဖော်ဝင်တစ်ဦး၏ စိတ်ထက်သန်မှုနှင့် ယုံကြည်မှုမှဆင်းသက်လာ သောပျော်ရွှင်မှုသည် မည်သည့်အရာမဆို ဖြစ်နိုင်သည်ဟူ၍ မျှော်မှန်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မျှော်မှန်းချက်ကြောင့်ပင် ပြဿနာ ဖြစ်ပေါ်လာရသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မကြာခဏသတိပြုမိလေ့ ရှိကြပါသည်။

မိဘများအနေဖြင့် ၎င်းတို့၏ ဆယ်ကျော်သက်များ အဆိုပြုသည့်လုပ်ငန်းကိစ္စ အချို့အပေါ် စိတ်ထက်သန်မှု မပြုခြင်း၏ ထင်ရှားသော အကြောင်းတစ်ရပ်မှာ မိဘများ၏ စိတ်ခံစားမှုသည် ပျိုဖော်ဝင်တစ်ဦး ခံစားရသကဲ့သို့ လျင်မြန်ပြင်းထန်စွာ မပြောင်းလဲ သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မိဘများက ပျိုဖော်ဝင်တစ်ဦး၏ ပြင်းထန်သော စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို အလေးထားရန် ခက်ခဲ ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ပျိုဖော်ဝင်အရွယ်များသည် တစ်နေ့တွင် ဆင်းဒဝစ်ချ် လက်ကားဆိုင်ဖွင့်ချင်သည်။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ရုပ်ရှင်မင်းသား/မင်းသမီး ဖြစ်ချင်သည်။ ဟောနောက်တစ်နေ့ကျပြန်တော့ ပြိုင်ကားမောင်း ဒရိုင်ဘာဖြစ်ချင်ပြန်သည် ဟူသော စိတ်အပြောင်းအလဲများကို လိုက်၍မမီနိုင်တော့ပါဟူ၍ မိဘများခံစားရလေ့ရှိပါသည်။ ထိုစိတ်ထက်သန်မှုများကို မိဘများက လိုက်မမီလျှင် ကိုယ့်အပူကိုယ်မရှာဘဲအေးအေးဆေးဆေး နေလိုက်ခြင်းသာ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်း ဖြစ်ပါသည်။

“ရှင်တို့ဘာပဲပြောပြော မေမေကတော့ မတုန်မလှုပ်ကျောက်ရုပ်ပဲ။ သမီးက ကားဟောင်းတစ်စီးဝယ်ပြီး ကားမောင်းသင်မယ်လို့ မေမေ့ကိုပြောတယ်။ မေမေက ဝယ်ဖို့လည်းမပြောဘူး။ မဝယ်နဲ့လို့လည်း မပြောဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီးနည်းနဲ့သမီး ကားဟောင်းတစ်စီး ဝယ်ပြီး အမောင်းသင်တော့ မေမေနည်းနည်းလေး အံ့ဩသွားတယ်။ သမီးအထောက်အပံ့နည်းနည်းလေးပဲ ရပေမယ့် မိသားစုထဲကတော့ မရပါဘူး” ဟု ၁၇နှစ်သမီးလေး ဆူဆန် (Susan) က ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြောပြပါသည်။

သဘာဝကျသောပြုစုပျိုးထောင်မှုဆိုင်ရာလမ်းညွှန်များ (စိတ်အတက်အကျများ)

သင့်ပျိုဖော်ဝင်ရွယ် ကလေးတစ်ဦး၏ စိတ်ခံစားမှု အတက်အကျများကို ဖြေရှင်းရေးအတွက် သင်ကိုယ်တိုင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရန် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းမှာ သင့်ကိုယ်တိုင်၏ စိတ်ခံစားမှု အတွေ့အကြုံများကို ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ထိုစဉ်က သင်စိတ်ခံစားမှု အသက်သာဆုံးဖြစ်အောင် ဆက်ဆံခဲ့သူများ၏ တုန့်ပြန်မှုများကို စဉ်းစားကြည့်ပါ။

သင်၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှု အမြင့်မားဆုံးအချိန်၊ စိတ်ခံစားမှုအမြင့်မားဆုံးအချိန် ရောက်ခဲ့စဉ်က သင့်အား စိတ်အေးအေးထားရန် ကြံကြံခံရန် သင်၏ သဘာဝကျသော အသိကိုအသုံးပြုရန် လက်တွေ့ကျရန် ထပ်တလဲလဲပြောခဲ့သူတစ်ဦးအား သင်မည်သို့တုန့်ပြန်ခဲ့ပါသနည်း။ ထိုသူ၏ တုန့်ပြန်မှုသည် သင့်အားစိတ်ဓါတ်ကျအောင် စိတ်ဆင်းရဲအောင် ပြုမှုနေသည်နှင့် မတူပေဘူးလား။

ထို့ပြင် သင်စိတ်ဓါတ်ကျနေသောအခါ အမှန်တကယ် စိတ်ဆင်းရဲနေသောအခါ သင့်အား ထပ်တလဲလဲရှင်းပြ အားပေးသော သင့်အား ခံစားချက်များ ဖွင့်ထုတ်ရန်တိုက်တွန်း အားပေးသော သင်၏ ခံစားချက်များကို သိရှိသတိထားမိစေရန် တိုက်တွန်းသော သူတစ်ဦးကို သင်မည်ကဲ့သို့ တုန့်ပြန်ခဲ့ပါသနည်း။ ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်ဆင်းရဲနေသောအခါ လူတိုင်းလိုလိုပင် စိတ်နှင့်ထပ်တူနားထောင်ပေးမည့် ကျွန်ုပ်တို့ပြောချင်စိတ်ရှိသောအခါ နားထောင်ပေးမည့်သူ တစ်ဦးဦးလိုအပ်ကြပါသည်။

လူသားတစ်ဦးဖြစ်ခြင်း၏အရေးပါမှု

ပျိုဖော်ဝင်လူငယ်တိုင်း၏ ကြီးပြင်းမှု၏ အရေးကြီးသော အစိတ်အပိုင်းတစ်ရပ်မှာ မိဘများသည် စင်စစ်အားဖြင့် လုံးဝပြီးပြည့်စုံသော ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလဲစင်သူများ မဟုတ်ကြသည်ကို လေ့လာသိရှိရေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့သည် အားလုံးသိအားလုံးတတ်အားလုံးစွမ်းဆောင်အားရှိပြီး ထာဝရမှန်ကန်သူများ မဟုတ်ကြပါ။ တကယ်တော့ ပျိုဖော်ဝင်စအရွယ်ရောက်သူများက မိဘများသည် ကိုယ်ပိုင်အခက်အခဲ ရှိကြသူများဖြစ်ကြောင်း သူတို့မသိသေးသော အရာများစွာရှိကြောင်း အမြဲတန်းမှန်ကန်နေသူများ မဟုတ်ကြကြောင်း လေ့လာသိရှိကြပါသည်။

ထိုသို့ လေ့လာသိရှိခြင်းသည် လောကီကိစ္စများ၊ ထူးခြားမှုများကို မှတ်မိသောအသိထက် အနည်းငယ်လေးမျှပိုသည်ဟု ယူဆနိုင်သော်လည်း ပျိုဖော်ဝင်စ အရွယ်ရောက်သူများသည် ဒွိဟ သံသယစိတ်ဖြင့် တုန့်ပြန်လေ့ရှိကြပါသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်က ၎င်းတို့၏ မိဘများကို ပြီးပြည့်စုံသူများဟု ငယ်စဉ်ကတည်းက ယုံကြည်လာမှုကို ဖျောက်ဖျက်နိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှသည့်ပြင် မိခင်နှင့် ဖခင်တို့သည်သာ ကြံခိုင်သန်စွမ်းသူများဖြစ်ကြောင်း သာမန်ထက်ထူးခြားစွမ်းဆောင်နိုင်သော လူသားများဖြစ်ကြောင်း အကာအကွယ်ပေးနိုင်သူများဖြစ်ကြောင်း စဉ်းစားရင်း စိတ်သက်သာရာရနိုင်ကြပါသည်။ သို့သော် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက စွဲမှတ်ခဲ့ကြသော စိတ်ခံစားမှုဆိုင်ရာမှီခိုမှုအစွဲများ ကင်းလွတ်သည့်ဖြစ်စဉ်တွင်မူ အရွယ်ရောက်သူတစ်ဦးအနေဖြင့် ယခင်က သာမန်ထက်ထူးခြား စွမ်းဆောင်နိုင်သော လူသားများဟု မှတ်ယူခဲ့သော မိဘများသည် သာမန်လူထဲက လူသားများပင်ဖြစ်သည်ဟု မှတ်မိလာနိုင်ပေသည်။

ဆိုခဲ့ပြီးသော ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသည့် ပုပန်မှုများ၊ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုများနှင့် ယုံကြည်မှုကင်းမဲ့ခြင်းများက ပျိုဖော်ဝင်အရွယ် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု ကာလများ၏ စရိုက်ကိုဖွဲ့စည်းဖြစ်တည်စေပြီး မည်သည့်ခြိမ်းခြောက်မှုမျိုးမဆို ကာကွယ်ပေးရန် စွမ်းအားပြည့်သော မိဘများရှိနေခြင်းကလည်း ကောင်းမွန်သောစိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လုံခြုံမှုတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။ အရွယ်ရောက်သူများသည် ဆန့်ကျင်ဘက် သာဓကများစွာ ရှိနေလင့်ကစား ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက စွဲမှတ်ခဲ့သော ပြီးပြည့်စုံသည့် မိဘများဒဏ္ဍာရီကို ဆက်လက်ယုံမှတ်နေဆဲဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အဆိုပါ ဒဏ္ဍာရီဆန်သော မိဘများ၏ တန်ခိုးတော်အနန္တကို မကျေမချမ်းဖြစ်လာတတ်ကြပြန်သည်။ အကြောင်းမူ အဆိုပါ တန်ခိုးတော်အနန္တက ၎င်းတို့၏ တရိပ်ရိပ်မြင့်တက်လာသော ကိုယ်ပိုင်အမှီအခိုကင်းလွတ်စွာ နေလိုခွင့်ကို ခြိမ်းခြောက်လာသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သင့်မျက်လုံးကို အမှန်တရားပေါ်တွင် ကြည့်မြင်ပါ။ အထူးသဖြင့် သင့်ကိုယ်တိုင်အကြောင်း၏ အမှန်တရားကို သိမြင်ပါ။ ဒဏ္ဍာရီဆန်သော ပြီးပြည့်စုံမှုထောင်ချောက်ထဲသို့ အကျမခံပါနှင့်။ သင့်အနေဖြင့် အမှားပြုမိခဲ့လျှင် ဝန်ခံပါ။ မလိုအပ်သော နှိမ့်ချမှုမျိုး

နှင့်မဟုတ်ဘဲ ရိုးသားမှုဖြင့်ဝန်ခံပါ။ အရွယ်ရောက်သူတစ်ဦးအတွက် မိဘကအမှားတစ်ရပ်အတွက် ဝန်ခံစကားကို ကြားရခြင်းထက်မှား ယွင်းသော အတွေ့အကြုံအနည်းငယ်မျှ ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံရခြင်းက ပိုပြီးသေချာခိုင်မာစေပါသည်။ သင်၏ပြီးပြည့်စုံမှုမရှိခြင်းကို သတိ ရပါ။ လက်ခံပါ။ ထိုအချက်သည် အစဉ်သဖြင့် မှန်ကန်သည်ဆိုခြင်းထက် လူသားစစ်မှန်ရန် လူသားဆန်ရန်က အဆပေါင်းများစွာပို၍ အရေးကြီးသည်ကို သတိထားပါ။

မိဘများသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကောင်းသောကိစ္စရပ်တစ်ခု၌ အထူးကျွမ်းကျင်နေလေ့ရှိသည်။ အရွယ်ရောက်သူများလည်း မိဘများအား ဝေဖန်ခြင်း၊ မိဘများ၏ အားနည်းချက်များကို ထောက်ပြခြင်း၊ အမှားများနှင့် ချို့ယွင်းချက်များကို ညွှန်ပြခြင်းဖြင့် မိဘ များသည် ပြီးပြည့်စုံမှုရှိသူများ မဟုတ်ကြောင်း ခိုင်မာစွာတည်ဆောက်ရန် မိဘများ၏ ကျွမ်းကျင်မှုကို ဖြိုခွဲဖျက်ဆီးရန် ကြိုးစားလေ့ရှိ ကြောင်းတွေ့ရှိရပါသည်။

သင်၏ အရွယ်ရောက်သော သားသမီး၏ အကောင်းမြင်သော အပြုသဘောဆောင်သော ဝေဖန်ချက်ကို ဆံတစ်စေ့မျှ သင်လက် ခံလိုက်သည်နှင့် သင်၏ဆန့်ကျင်ဘက်သဘော ဝေဖန်မှုများပြုမည့် တုန့်ပြန်ချက်ကို လျော့ပါးစေပါသည်။ သင့်ကလေးငယ်အချိန်မလတ် ရော်ရမ်းမှန်းဆ ပြောဆိုမှုများမှ သင်၏အတ္တကိုကာကွယ်ရန် ကာကွယ်သော သဘောထားများ၊ မထားမိပါစေနှင့်။ ထိုသို့ မျက်မှန်းရမ်းဆ ဝေဖန်ပြောကြားမှုများကို ရှုတ်ထွေးမှုမဖြစ်ပါနှင့်။ အဆိုပါ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ သို့မဟုတ် လေးစားမှုကင်းမဲ့သော ဝေဖန်ချက်များက လူသား ဆန်သော မိဘကိုလိုအပ်သည့် ဆန္ဒပြင်းထန်သော အဆိုပါ ဆယ်ကျော်သက်၏ ကြီးထွားလာသော ဝေဒနာကိုရောင်ပြန်ဟပ်ပါလိမ့် မည်။

၎င်းတို့၏ အရွယ်ရောက်စ သားသမီးများကို ခွန်းတုန့်ဖက်ပြိုင်သော မိဘများသည် အကျိုးသက်ရောက်မှုများစွာ မရှိလှပါ။ အပြန်အလှန် ဆန့်ကျင်ပုတ်ခတ်နေခြင်းသည် အရာမရောက်ပါ။ စကားလုံးတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲခြင်းကြောင့် မိဘရော သားသမီးပါ နှစ်ဦး နှစ်ဘက်စလုံး ထိခိုက်နာကြင်စေပြီ အားအင်ကုန်ခမ်းနေပါသည်။

သင်၏ အရွယ်ရောက်သော သားသမီးက သင့်အား ထိခိုက်နာကြင်စေသော အပြော သို့မဟုတ် အပြုအမူတစ်ခုခုကို နောက် တစ်ကြိမ်ပြုလုပ်ပါက သင့်အား ထိခိုက်နာကြင်စေကြောင်းကို သင်ပြောပြလိုက်ပါ။ ပြန်လည်ခုခံကာကွယ်ခြင်း၊ တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုပါ နှင့်။ သင်ခံစားရသည့် ခံစားချက်ကို သူတို့အား ရိုးရှင်းစွာပြောပြလိုက်ပါ။ မိဘ၏လူသားဆန်မှုကို အသိအမှတ်ပြုခြင်း၏ အရေးမကြီး ငေသာအစိတ်အပိုင်းကို တိုက်ခိုက်ခံရသောအခါတွင်ပင် မိဘများအမှန်တကယ် ထိခိုက်ခံစားရကြောင်း သင်၏သားသမီး သဘောပေါက် သွားပါလိမ့်မည်။

လွန်ကဲသောပြုစုပျိုးထောင်မှု

သားသမီးများသည် အရွယ်ရောက်လာသည့်တိုင်အောင် မိဘများတွင် သူတို့အတွက် ပြောဆိုဆုံးမရန် ကိစ္စများစွာရှိသေးသည်။ သူတို့သည် ပို၍အရွယ်ကြီးလာသည်။ သန်မာလာသည်။ ပို၍ကျယ်လောင်စွာ ပြောနိုင်သည်။ အင်အားပင်အသုံပြုလာနိုင်ပေသေးသည်။ ဘနစ်အရွယ် ကလေးတစ်ဦးက မိဘကသဘောတူ ခွင့်ပြုလျက်မပေးလျှင် အနီးအနားအိမ်ရှိ ပါတီပွဲ၌ သန်းကောင်ကျော်အထိ ဆက်နေ ဖို့ဆုံးဖြတ်ကောင်း ဆုံးဖြတ်ပေမည်။ ထိုကိစ္စအတွက် မိဘများပြုလုပ်ရမည်မှာ ပါတီကျင်းပရာ နေအိမ်သို့လိုက်သွားပြီး ကလေးငယ်အား အိမ်ပြန်လာဖို့ တိုက်တွန်းခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအတွက် ကန့်ကွက်ခြင်း၊ ငြင်းဆန်မှုရှိနိုင်သော်လည်း မိဘဘက်က ၁၀ကြိမ်တွင် ၉ ကြိမ်အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် မိဘက ဆယ်ကျော်သက်၏ ပါတီပွဲသို့ မသွားလိုလျှင်မူ အိမ်တံခါးခေါင်းလောင်းကိုတီး၍ အိမ်ထဲ သို့ဝင်ပြီး ၁၆နှစ်အရွယ် ဆယ်ကျော်သက်အား “သားအိမ်ချိန်တန်ပြီထင်တယ်” ဟုပြောလိုက်ရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သင်၏ ကလေးငယ်သည် အရွယ်ရောက်စပြုလာသောအခါ သင်၏အခန်းကဏ္ဍကို မိဘတစ်ဦးအဖြစ် ပြောင်းလဲရန်ကြိုတင်ပြင် ဆင်ထားပါ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပြုကျင့်လာသော အလေ့အကျင့်ကို ချိုးဖောက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နိုင်ရင်သော်မှ သင်၏ ရှေးရိုးပြုစုပျိုးထောင်မှု ပုံစံကို ဆုပ်ကိုင်ထားပါနှင့်။

လွတ်လပ်မှုအတွက် ရုန်းကန်ကြိုးစားခြင်းသည် ပျို့ဖော်ဝင်အရွယ်၏ အဓိကစိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လှုံ့ဆော်မှုဖြစ်သည်။ လွတ်လပ် မှုဟူသည် နေ့စဉ်ဘဝ၏ သာမန်ကိစ္စရပ်များကိုသာမက ရေရှည်အကျိုးဆက်များရှိသော ကိစ္စရပ်များတွင်ပါ ရွေးချယ်မှုနှင့် ဆုံးဖြတ်မှု အခွင့်အလမ်းရရှိသည့် ရယူသည့် သဘောပင်ဖြစ်သည်။

မိဘများအနေဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်သူများဘဝမှ အကြံပေးများဘဝသို့ ပြောင်းလဲရေးမှာ မလွယ်ကူလှပေ။ ဖခင်တစ်ဦးက “ဒီကိစ္စက ခင်ဗျားအလုပ်မှာ ရာထူးချခံလိုက်ရတာနဲ့ပဲ အတူတူပါပဲ” ဟုပြောခဲ့ဖူးပါသည်။ ကလေးငယ်တစ်ဦး၏ဘဝတွင် နှစ်ပေါင်း တစ်ဒါဇင်ခန့်မျှ အရေးကြီးသော ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ချမှတ်ခဲ့ပြီးကာမှ ကလေးငယ်၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖွံ့ဖြိုးမှုလုပ်ပိုင်ခွင့်များအတွက် အဆိုပါ တာဝန်ကိုချက်ချင်းဆိုသလို လွှဲပြောင်းပေးရေးမှာ မလွယ်ကူပါချေ။ ထို့ပြင် အရွယ်ရောက်သော သားသမီးတစ်ဦးချမှတ်မည့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ်၏ ဆန့်ကျင်ဘက် အလားအလာများရှိသော နောက်ဆက်တွဲအကျိုးဆက်များကို မိဘများက အထူးစိုးရိမ်ပူပန်လာ ကြပါသည်။

မိဘများသည် အကျပ်အတည်းတစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့ရလေ့ရှိသည်။ တစ်ဘက်တွင် အရွယ်ရောက်သူတစ်ဦး ရင့်ကျက်လာစေရန် အမှီအခိုကင်းအောင် တိုက်တွန်းလေ့ကျင့်ပေးရသည်။ အခြားတစ်ဘက်တွင်လည်း သူတို့ဖြေရှင်းရန် လုံလောက်စွာကြိုတင်ပြင်ဆင်ထား

ခြင်းမရှိသေးသော ကြုံတွေ့ရမည့် ရှုတ်ထွေးသော ပြဿနာများစွာ ရှိသေးသည်။ ဖြစ်ရပ်တိုင်းတွင် အမြော်အမြင် အပြည့်အဝဆုံးရွေးချယ်မှုပြုလုပ်ရန် လိုအပ်သော အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ မရှိကြသေးပေ။ သူတို့၏ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ဆုံးဖြတ်ချက်များတွင် အခွင့်မသာသော ရေရှည်နောက်ဆက်တွဲ အကျိုးဆက်များ ရှိလာနိုင်ပါသည်။

အပြုအမူများနှင့် ပတ်သက်၍ ဆယ်ကျော်သက်အုပ်စုတစ်ခုနှင့် ဆွေးနွေးရာတွင် သူတို့၏ မိဘများကို သဘောမကျကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ဆယ်ကျော်သက် အတော်များများက “ကျွန်တော်သုံးတွဲငွေ၊ ကျွန်တော်ကြည့်ပုံကြည့်နည်း၊ ဝတ်ဆင်ပုံအမူအရာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်ရှိသလို ခံစည်းရအောင်လုပ်ကြတယ်” ဟုဝေဖန်ပြောကြား ကြပါသည်။

ငယ်ရွယ်သူများအား ပျိုဖော်ဝင်စအရွယ်ကပင် ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်တတ်စေရန် ခွင့်ပေးခြင်းသည် အရေးကြီးပါသည်။ မည်မျှသေးငယ်သော ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုးပင် ဖြစ်ပါစေ လွတ်လပ်ခြင်း အမှီအခိုကင်းခြင်း အတွေ့အကြုံသည် ပျိုဖော်ဝင်အရွယ် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုတွင် အရေးပါဆုံးဖြစ်ပါသည်။ အရွယ်ရောက်သူတစ်ဦးတွေ့ကြုံရသော ပြဿနာများသည် ပိုမိုရှုတ်ထွေးလာသည်နှင့်အမျှ ပိုမိုပြင်းထန်ပြီး ရေရှည်နောက်ဆက်တွဲ အကျိုးဆက်များ ရှိလာသည်နှင့်အမျှ မိဘများက ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်ရေးဖြစ်စဉ်တွင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်သူအဖြစ် မဟုတ်ဘဲ အကြံပေးသူအဖြစ် ပိုမိုတက်ကြွသော ကဏ္ဍမှပါဝင်လာရပါလိမ့်မည်။

အရွယ်ရောက်သူများက အကြံဉာဏ်တောင်းခံရန် အသုံးပြုလေ့ရှိသော ချဉ်းကပ်နည်းသည် လမ်းလွဲနေသော်လည်း မိဘများထံမှရှင်းလင်းထင်ရှားသော အကြံဉာဏ်များကို ဆယ်ကျော်သက်များ လိုအပ်ကြ၊ လိုချင်ကြပါသည်။

“မေမေ သမီး စားသောက်ဆိုင်မှ စနေနေ့ညဘက်တွေအတွက် စားပွဲထိုးလုပ်မလို့ (စင်စစ် ဘယ်လိုသဘောရသလဲဟု မေးခြင်း ပင်ဖြစ်သည်။) လစာကောင်းတယ်”

“သမီး ဘာလုပ်မယ်လို့ ပြောလိုက်တာလဲ”

“စားပွဲထိုးလုပ်မယ်လို့ ပြောပြီးပြီလေ”

“သမီးမလုပ်ရဘူး။ လုပ်ပုံမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီဆိုင်မှာ သမီးစားပွဲထိုးလုပ်တာ တွေ့ရင်တော့လား သမီးကို မေမေဆွဲထုတ် ပြစ်မယ်။ သမီးလုပ်ချင်သမဆိုရင် မေမေသေမှပဲလုပ်တော့။ ဘာ စိတ်ကူးပေါက်တာလဲ”

မလုပ်ရဘူးဟူသော အဖြေချက်ချင်းရသည်နှင့် ဆယ်ကျော်သက်အတွက် သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြုပြင်ရန်လုံလောက်သွားပေပြီ။ ဘာလုပ်ပါ ညာလုပ်ပါဟု အပြောခံရခြင်းကို မည်သူမျှ သဘောမကျကြပါ။ အော်ဟစ်ခြိမ်းခြောက်ခြင်းသည် ဆယ်ကျော်သက်တစ်ဦးရှေ့ဆက်ရန် စီစဉ်ထားသည်များကို တားဆီးခြင်းမပြုနိုင်ပါ။ သို့သော် အကြံပေးသူတစ်ဦးအနေဖြင့် တစ်မျိုးတစ်မည်ဆောင်ရွက်နိုင်သည့်စွမ်းအားနှင့် အချိန်များကို ဖြုန်းတီးရာရောက်ပါသည်။

သင်၏ အရွယ်ရောက်သော သားသမီးတစ်ဦးသည် အရေးကြီးသော ကြီးလေးသော အလားအလာရှိသည့် ရှုတ်ထွေးသော ဆုံးဖြတ်ချက်များ၊ ရေရှည်နောက်ဆက်တွဲ အကျိုးတက်များနှင့် ကြုံတွေ့နေရပါက မလွဲမသွေ ချမှတ်ရမည့် ဆုံးဖြတ်ချက်အတွင် သဘာဝကျသော ကန့်သတ်ချက်များကို သေချာစွာရှင်းလင်းအောင် ဆောင်ရွက်ရပါမည်။ သင်၏ အကြံပေးသူတစ်ဦး၏ ကဏ္ဍအဖြစ်ရနိုင်သမျှ သော သတင်းအချက်အလက်များ၊ ထင်မြင်ယူဆချက်များနှင့် သင်ပေးနိုင်သော အကြံဉာဏ်များကို ဖြည့်ဆည်းပေးပါ။ သို့သော် အကြံပေးသူ၏ ကဏ္ဍတွင်ပင် ကျန်ရှိနေပါစေ။ နောက်ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်ရေးအတွက် အရွယ်ရောက်သူ ကလေးတစ်ဦး၏ တာဝန်ကိုသင်က လွှဲပြောင်းမယူပါနှင့်။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် ကျွန်ုပ်တို့ ဆောင်ရွက်သမျှကို အလေးထားသော ထူးခြားထင်ရှားသည့် သီးခြားပုဂ္ဂိုလ်များ လိုအပ်ကြပါသည်။ ဘဝ၏ အခြားအချိန်ကာလများထက် ပျိုဖော်ဝင်စကာလသည် “ငါ့ကိုဘယ်သူမှ မချစ်ကြဘူး။ ငါကလည်း ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ငါဟာ ဘာကောင်မှမဟုတ်ဘူး” ဟူသော ခံစားချက်များ ဝန်းရံနေသည့်ကာလဖြစ်သည်။ မိဘများက သူတို့အား “ကောင်းပြီလေ၊ အခုတော့သားဘာပဲ လုပ်လုပ်ဖေဖေကို အသိပေးပါ။ သားအတွက် ဖေဖေရှိတယ်ဆိုတာ နားလည်ပါ” ဟူသော ဂရုစိုက်မှုမျိုး၊ ဂရုစိုက်သည့် စကားမျိုးကို ကြားလိုလက်ခံလိုကြပါသည်။ အရွယ်ရောက်သူတစ်ဦး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်မည့်အစား အမိန့်ညွှန်ကြားချက်များ ပေးနေမည့်အစား အရွယ်ရောက်သူ သားသမီး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်ရေးတွင် အဓိကအကြံပေးသူအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသော မိဘသည် အဆိုပါ အရွယ်ရောက်သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များပေါ်တွင် များစွာဩဇာသက်ရောက်မည့်အပြင် ၎င်းတို့၏ ဆက်ဆံရေးကို ပိုမိုခိုင်မာလာစေပါလိမ့်မည်။

သင့်ကလေးများအား လွတ်လပ်မှု၊ အမှီအခိုကင်းမှုကို သင်ကြားပေးနိုင်သည့် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းမှာ မှီခိုနေရသောဝန်းကျင်အတွင်း ကာလအတွင်း လွတ်လပ်ခြင်းကို သင်ကြားပေးပါ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ၎င်းတို့၏ ကိုယ်ပိုင်ကိစ္စများ၊ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများကို ကိုယ်တိုင်ဆောင်ရွက်ခွင့် ကိုယ်တိုင်စီမံခွင့်ပေးပါ။ ၎င်းတို့လုပ်ရမည့်ကိစ္စများကို ကိုယ်တိုင်ဆောင်ရွက်သောအခါ ဘာလုပ်ရမည်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမည်ကို သူတို့သဘောပေါက်သွားပြီး ကိုယ်ပိုင်ကိစ္စများအတွက် ကိုယ်တိုင်တာဝန်ယူရန် သင်ကြားခံခဲ့ရဖူးခြင်းမရှိသော ၎င်းတို့နှင့်ရွယ်တူ ကလေးများထက် ရှေ့သို့မိုင်ပေါင်းများစွာ ကြိုရှုရောက်ရှိနေကြပါလိမ့်မည်။ ထိုသို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပေးခြင်းမရှိဘဲ ၎င်းတို့ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့် ရရှိရန် လောကကြီးထဲသို့ ရုတ်တရက်ဝင်ရောက်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။ မှီခိုနေရသော ဝန်းကျင်တွင် အမှီအခိုကင်းမှုကို ကြိုတင်လေ့ကျင့်ပေးပါ။

သူတို့အတွက် အလွန်စိမ်းသော ဝန်းကျင်၊ မတူညီသော အနေအထားတွင် ကြီးကြပ်ထိန်းချုပ်သော လွတ်လပ်မှုမျိုးကို သူတို့လိုအပ်ပါသည်။ သူတို့အား အလွန်ငယ်စဉ်သော ကာလကပင် တာဝန်ပေးအပ်၍ ရင့်ကျက်လာအောင် သင်ကြားပေးနိုင်ပါသည်။ ကမ္ဘာ

တစ်ဝှမ်းလုံးရှိ ကလေးငယ်များသည် လွတ်လပ်ခွင့်ကို စောစီးစွာရရှိကြသည့်တိုင်အောင် ၎င်းတို့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ရောက်လာသော အခါ လွတ်လပ်မှုကို ကိုင်တွယ်ထိန်းသိမ်းနိုင်သည့် ရင့်ကျက်မှု သို့မဟုတ် စွမ်းရည် သို့မဟုတ် လေ့ကျင့်မှုမရှိကြပါ။

ထို့ကြောင့် သူတို့အား အကာအကွယ်ပေးလွန်းမှုမှ လျော့ချလိုပါလျှင် သူတို့အား သင့်အပေါ်တွင် မှီခိုခွင့်ပေးသည့် တစ်ချိန် တည်းမှာပင် သူတို့၏ စစ်မှန်သော ရင့်ကျက်မှု၊ တာဝန်ယူမှုနှင့် လွတ်လပ်မှုကို သင်ကြားပေးပါ။ မိဘများသည် သူတို့၏ သားသမီးများ အား အမှီအခိုကင်းစေချင်ကြသည်။ သို့သော် အမှီအခိုကင်းမှုကို ကလေးများ မှန်ကန်စွာထိန်းချုပ်နည်းကို သဘောပေါက်သည့်တိုင် အောင် ကိစ္စများကို မှန်ကန်စွာလုပ်ဆောင်တတ်ပြီး ပြုလုပ်စေချင်သည့်အရာကို ပြုလုပ်တတ်သည့်တိုင်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြီးကြပ် တည့်မတ်ပေးရပါမည်။

ကလေးများအား လေ့ကျင့်ပေးခြင်းနှင့် မှန်ကန်စွာပြုမူတတ်ပြီး တာဝန်သိတတ်သော ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များ ဖြစ်လာစေရန် အတွက် သူတို့သည် ဘုရားသခင်အလိုကျ နေထိုင်တတ်သည့်တိုင်အောင် ဆုတောင်းပြီး ဆုံးဖြတ်မှုသည် သူတို့၏ အလေ့အကျင့်တစ်ခု ဖြစ်လာသည့်တိုင်အောင် တတ်နိုင်သမျှ ကာလရှည်ကြာစွာ ကြီးကြပ်ပြီး အဆက်မပြတ်ထိန်းချုပ်ဖို့ လိုအပ်သည်။ သင့်အနေဖြင့် “ရော့ ဒီမှာသားရဲ့ကား၊ ဟော့ဒီမှာ ကောလိပ်ကျောင်း၊ ဒီမှာက မင်းအလုပ်၊ ကဲ မင်းဘာသာမင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်လို့ရပြီ” ဟုပြောရုံ မျှဖြင့် အောင်မြင်မှုမရှိပါ။

ကလေးများသည် သူတို့၏ လွတ်လပ်ခွင့်ကို ပြည့်ဝစွာမရမီ သင့်ထံနလုံးဝ ခွဲခွာသွားခြင်းမပြုမီ အခြားအရပ်ဒေသတစ်ခု၊ ဘဝ တစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့မသွားမီ အချိန်များတွင် တာရှည်စွာမှီခိုအားထား နေရသောအပြုသဘောဆောင်သည့် ဝန်းကျင်၌ပင် လွတ်လပ်မှု သဘောသဘာဝကို သင်ကြားပေးခြင်းမပြုခဲ့လျှင် လွတ်လပ်ခွင့်ကို ကိုင်တွယ်ထိန်းချုပ်တတ်သော စွမ်းဆောင်ရည်နှင့် တာဝန်သိမှုကိုရရှိ ကြမည် မဟုတ်ပါ။

သဘာဝကျသောပြုစုပျိုးထောင်မှုဆိုင်ရာလမ်းညွှန်များ (လွန်ကဲသောပြုစုပျိုးထောင်မှု)

သဘာဝကျသော ဆင်ခြင်တုံတရားရှိသော ပြုစုပျိုးထောင်မှုတွင် သားသမီးအား ဘာမှပြောဆိုသွန်သင်ခြင်းမရှိဘဲ လွတ်လပ် ခွင့်ပေးခြင်းထက် သင့်ကလေးငယ်၏ အမှီအခိုကင်းလာမှုကို မွေးပြုပေးခြင်း၊ အားပေးခြင်းနှင့် ချီးမွမ်းမြှောက်စားခြင်းတို့ ပါဝင်သည်။

ထိုရည်မှန်းချက် အောင်မြင်စေရန် လွတ်လပ်သော ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်မှုများ ရရှိရန် ကျိုးကြောင်းဆီလျော်သော သင့်ကလေး ငယ်ဘဝရှိ နယ်ပယ်များကို ခွဲခြားသတ်မှတ်ရပါမည်။ ပထမအဆင့်အနေဖြင့် သင့်အရွယ်ရောက်သူ သားသမီး၏ နေ့စဉ်ဘဝကိုစဉ်းစား ပါ။ ပြုလုပ်ရမည့် ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်မှု အမျိုးမျိုးကို မှတ်သားပါ။ နေ့စဉ်ပုံမှန်ပြုလုပ်နေကျ ကိစ္စများဖြင့်စတင်ပါ။ နံနက်အိပ်ရာထရမည့် အချိန်၊ စားရမည့် နံနက်စာ၊ ကျောင်းသွားရမည့်အချိန် စသည်ဖြင့် ထိုနောက် နေ့စဉ်မဟုတ်သော်လည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်ရန် လိုအပ် သည့်ကိစ္စများကို ထပ်မံမှတ်သားပါ။ ဥပမာ အဝတ်အစား ရွေးချယ်ခြင်း၊ ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း ပြုလုပ်မည့်အစီအစဉ် စသည်ဖြင့် တတ်နိုင်သမျှတိကျပါစေ။

သင်မှတ်သားထားသည့် ကိစ္စအားလုံး၏ ဖြစ်နိုင်ချေများကို ကလေးငယ်နှင့်အတူ စိစစ်ပါ။ လောလောဆယ် အခြေအနေတွင် ဆုံးဖြတ်ချက်မည်သို့ ချမှတ်သည်ကို စဉ်းစားပါ။ ထိုနောက် မှတ်သားထားသည့် ကိစ္စတစ်ခုချင်းစီကို လွတ်လပ်မှုလေ့ကျင့်ရေး အခွင့် အလမ်းတစ်ခုစီအဖြစ် သုံးသပ်၍ သင့်ကလေးငယ်ချမှတ်သော လွတ်လပ်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်များအား ချဲ့ထွင်နိုင်သည့် နည်းလမ်းများ ကိုစဉ်းစားပါ။ ဥပမာ လက်ရှိအခြေအနေတွင် ကလေးငယ်အတွက် အဝတ်အစားဝယ်ယူရေး တာဝန်ကို သင်ယူထားလျှင် အဆိုပါ ဆုံးဖြတ်မှုအတွက် သင့်ကလေးငယ် မည်သို့တာဝန်ယူနိုင်မည်နည်း။

သဘောမတူညီမှုများကို အတူတကွရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပါ။ သင်တို့နှစ်ဦးစလုံး အဆင်ပြေနိုင်သည့် ကျေအေးမှုတစ်ခု၊ သဘောတူ ညီမှုတစ်ခု ရရှိအောင် အတူတကွဆောင်ရွက်ပါ။ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို အတူတကွချမှတ်ပါ။ သဘောတူညီမှုများကို အတူတကွလိုက်နာ ပါ။ သဘာဝကျသော ပြုစုပျိုးထောင်မှုတွင် တသမတ်တည်းဖြစ်မှုလောက် အရေးကြီးသောအရာ မရှိပါ။ သို့သော် သင့်ကလေးငယ်၏ ရင့်ကျက်မှု ခိုင်မာလာစေရေးနှင့် အဆင်ပြေစေသောလွတ်လပ်မှုနှင့် အပြန်အလှန်မှီခိုမှုတို့အကြား ချိန်သားကိုက်ပြန်လည်ပြုလုပ်ရန်၊ သဘောတူညီချက်များကို ထပ်မံသုံးသပ်ပါ။

ကန့်သတ်ချက်များ၊ အခွင့်အရေးများနှင့် တာဝန်များ

အရွယ်ရောက်သူတစ်ဦးအနေဖြင့် သူ/သူမ၏ လွတ်လပ်မှုလမ်းကို လျှောက်လှမ်းရာတွင် မိဘများ၏ ပူပန်သောက အတိမ် အနက်ကို နားလည်သဘောပေါက်ရန် ခဲယဉ်းပါသည်။ သူတို့၏ အမြင်ကိုရပ်တန့်ပြီး အခြားသူတစ်ဦး၏ အမြင်ကိုလက်ခံရန် အထူး သဖြင့် အဆိုပါ အခြားသူက မိဘဖြစ်နေလျှင် မိဘ၏အမြင်ကို လက်ခံရန် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကြာမြင့်စွာစဉ်းစားနေလေ့ ရှိတတ်သည်။ တွေဝေနေလေ့ ရှိတတ်သည်။ ထိုအချိန်သည် “ဘယ်သူမှ ငါ့ကိုဂရုမစိုက်ဘူး၊ မချစ်ကြဘူး၊ ငါ့ကို သိပ်အလေးမထားကြဘူး” ဟူသော ကိုယ်တိုင်ပူပန်စိတ်၊ ကိုယ်တိုင်၏အကျိုးတို့ကို သံသယဝင်သောအချိန်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

သူ့မိခင်က သူ့အားမည်မျှ ဂရုစိုက်ကြောင်း မျက်စေ့အောက်က အပျောက်မခံကြောင်း သိရသောအခါ သူမမည်မျှ မနှစ်မြို့ခဲ့မိကြောင်းကို အသက် ၁၇နှစ်အရွယ်ရှိ ဖရန့်စ် (Frances) ကပြောပြပါသည်။ သူ့မိခင်၏ စိုးရိမ်သောကကို သူမအလေးမထားခဲ့ကြောင်းကိုလည်း သတိရခဲ့မိပါသည်။

ဖရန့်စ်သည် ချိန်းတွေ့ရာမှ နောက်နေ့နံနက်စောစောတွင် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။ ယမန်နေ့ညက အိမ်ပြန်ရန်ပျက်ကွက်ခဲ့သည်။ သူ့မိခင်က သူမအားတစ်ညလုံး ထိုင်၍စောင့်နေခဲ့သည်။ ဖရန့်စ်က တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်သောအခါ သူမ၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ မိခင်၏ပြင်းထန်သော လက်ဝါးရိုက်ချက်တစ်ခုက နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ “ကျွန်မက သမီးတကယ်ထွက်သွားမှာနော်၊ နောက်တစ်ခါ သမီးကို ရိုက်ရင် မေမေ့ကိုလည်း ပြန်ရိုက်မှာပဲ၊ ပြီးတော့ အိမ်ကဆင်းသွားမယ်လို့ မေမေ့ကိုပြောလိုက်ပါတယ်။ မေမေ့ပိုတော့တယ်။ မေမေ ဒီလိုငိုတာမျိုး ကျွန်မတစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မ မေ့ကိုချော့မော့ရပါတယ်”

ဖရန့်စ်သည် ပြန်သင့်သောအချိန်တွင် အိမ်သို့ပြန်မလာသောအခါ မိခင်သည် မည်မျှသောကဖိစီးကြောင်း၊ မည်မျှစိတ်ဆင်းရဲကြောင်း၊ ဖရန့်စ်တစ်ခုခု ဘေးဒုက္ခရောက်နေပြီးဟု ယူဆကြောင်း၊ နောက်ဆုံးတွင် ဖရန့်စ်ပြန်ရောက်လာသောအခါ ဒေါသကိုထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ပေါက်ကွဲသွားရခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို မိခင်ကပြန်၍ ပြောပြပါသည်။ “စိုးရိမ်မှု၊ ဒေါသနှင့် ပြေပျောက်မှု” တို့သည် မိခင်၏ခံစားမှုများပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဖရန့်စ်နောက်ကျလျှင် မိခင်ထံသို့ ဖုန်းဆက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဖရန့်စ်က ကတိပေးခဲ့သည်။ “အဲဒီကတည်းကစပြီး ကျွန်မနဲ့ မေမေကပိုပြီး အတွင်းကျကျရင်းနှီးသွားကြတယ်။ ကျွန်မလည်း ပေးထားတဲ့ကတိကို ထိန်းတယ်။ ကျွန်မဘာလုပ်နေသလဲ။ အန္တရာယ်ကင်းရဲ့လားဆိုတာ သိရရင်တော်ပါပြီလို့ မေမေကပြောရှာပါတယ်။”

မိဘအများစုသည် ၎င်းတို့၏ ပျိုဖော်ဝင်သားသမီးများအပေါ် ကန့်သတ်ချက်များကို ချမှတ်ခြင်း၊ ထိန်းသိမ်းခြင်းဖြင့် ပြဿနာများစွာ ရှိတတ်ကြသည်။ သူတို့သည် မိမိတို့၏ ကန့်သတ်ချက်များကိုဖြစ်စေ၊ ချမှတ်ပြီးသော ကန့်သတ်ချက်များကို စဉ်ဆက်မပြတ် တသမတ်တည်း ထိန်းသိမ်းရန်ကိုဖြစ်စေ ရှင်းလင်းစွာ သဘောမပေါက်ကြ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် မည်သည့်ကန့်သတ်ချက်များသည် ကျိုးကြောင်းဆီလျော်မှု မရှိသည့်ပြင် အဆိုပါ ကန့်သတ်ချက်များကြောင့် သဘာဝကျသော အကျိုးဆက်များဖြစ်ပေါ်လာမည်ကိုပင် သေချာစွာ နားမလည်ကြခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ပြဿနာတစ်ခုသည် ကန့်သတ်ချက်များကြောင့် မလိုလားဘဲ ပြင်းထန်လာသော အခါ အခက်အခဲများသည်လည်း လွန်ကဲသောလိုက်လျောမှုနှင့်အတူ ပေါ်ပေါက်လာရပေသည်။ သူတို့၏ အရွယ်ရောက်သော သားသမီးများအား ကန့်သတ်ချက်များဖြင့် စည်းကျပ်ခြင်းသည် သူတို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ နည်းပါးမှုလက္ခဏာဖြစ်ကြောင်း ယူဆမိလာကြပြီး သူတို့၏ မိဘမေတ္တာကို သက်သေပြရန် အရွယ်ရောက်သူ သားသမီးများ၏ မည်သည့်အလိုဆန္ဒ သို့မဟုတ် ပြီးတွားမှုမျိုးကိုမဆို ကျေနပ်အောင်အလိုလိုက် ဖြည့်ဆည်းပေးလေ့ရှိကြသည်။

ပျိုဖော်ဝင်အရွယ်တစ်ဦး၏ သာမန်မတည်ငြိမ်းမှုအရ တည်ငြိမ်သော ကောင်းစွာဖွဲ့စည်းထားသော ကြိုတင်ခန့်မှန်းနိုင်သော ပြင်ပလောကတစ်ရပ် လိုအပ်မှုသည် ဘဝတွင် အခြားသောအချိန်များထက် အဆိုပါ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မည့်အဆင့်တွင် ပိုမိုကြီးများပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပျိုဖော်ဝင်များ၏ ကိုယ်ပိုင်လိုခြံမှု အသိစိတ်၏အကျိုးနှင့် မိဘများ၏ စိတ်အေးချမ်းသာမှုတို့အတွက် ပျိုဖော်ဝင်အရွယ်များက သူတို့အတွက် မျှော်မှန်းထားသော အပြုအမူများ၊ အခြားသူများ လက်ခံနိုင်သော အပြုအမူများ၏ ကန့်သတ်ချက်များကို တိကျစွာသိရှိရန် အရေးကြီးသည်။ ထို့ပြင် အဆိုပါ လက်ခံနိုင်သော ကန့်သတ်ချက်များ၏ လွန်ကဲမှုနှင့် ချိုးဖောက်မှုတို့၏ နောက်ဆက်တွဲ အကျိုးဆက်များကို မိဘများက တိကျရှင်းလင်းစွာ ဖော်ပြရေးသည်လည်း အလားတူစွာ အရေးကြီးပါသည်။ လက်ခံနိုင်သော ကန့်သတ်ချက်များကို ချိုးဖောက်ခြင်းအတွက် သင့်တော်သော နောက်ဆက်တွဲ အကျိုးဆက်များကို မှတ်သားမထားနိုင်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယင်းတို့သည် သီးခြားဖြစ်ရပ်တစ်ခု၏ သီးခြားအခြေအနေများပေါ်တွင် များစွာမူတည်နေ၍ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကိစ္စရပ်တိုင်း၏ အရေးကြီးဆုံးသောအရာမှာ မိဘများနှင့် ၎င်းတို့၏ အရွယ်ရောက်သူများအကြား တိကျရှင်းလင်းသော အပြန်အလှန်နားလည်သဘောပေါက်မှုပင် ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့အလေးပေး ဖော်ပြလိုပါသည်။

ငှာနှစ်သားကလေးငယ်တစ်ဦးကို အိပ်ရာဝင်ရန် အမိန့်ပေးခြင်းအား “ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟုတုန့်ပြန်ပြောဆိုခြင်းကို ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် ထူးခြားသည်ဟု ယူဆကြပါလိမ့်မည်။ စင်စစ် ကလေးငယ်ကလေးများ မေးခွန်းမေးခြင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ကပို၍ပင် အားပေးရပါမည်။ ကလေးများ အရွယ်ရောက်လာပြီး ထိုကဲ့သို့သော မေးခွန်းမျိုးမေးလာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ သွေးခုန်နှုန်းမြန်လာသည်။ ဒေါသဆူဝေလာလေ့ရှိသည်။ “သားနေချင်သလောက် ဘာဖြစ်လို့နေခွင့်မရှိတာလဲ။ သားမအိပ်ချင်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့အိပ်ရမှာလဲ။” “ သား ဘာဖြစ်လို့ ဆေးတံမသောက်ရတာလဲ။ ” “ သား ဘာဖြစ်လို့ အပျော်အပါးမလိုက်ရတာလဲ။ ” စသည်ဖြင့် မေးလာ လေ့ရှိသည်။ ကလေးဘဝက ရိုးရှင်းသော မေးခွန်းနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် ရုတ်တရက်ပိုမို ရုတ်ထွေးလာပြီး သာမန်ဖြေရိုးဖြေစဉ်နည်းဖြင့် အလွယ်တကူ ဖြေကြားခြင်းမပြုနိုင်တော့ပေ။

အရွယ်ရောက်သူများအတွက် နမူနာတစ်ရပ်သည် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိပါ။ ထိုအချက်ကပင် မိဘများအား ဒုက္ခပေးနေပါသည်။ နမူနာသည် အောင်မြင်မှုမရှိသကဲ့သို့ပင်၊ အိမ်မှနှင်ထုတ်ခြင်း၊ အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းခြင်း၊ မျက်ရည်ကျပြခြင်း စသည်ခြိမ်းခြောက်မှုများသည်လည်း အရာမထင်ပေ။

ခိုင်မာသော၊ မျှတသော၊ ပြတ်သားပြီးတသမတ်တည်းဖြစ်သော ကန့်သတ်ချက်များနှင့် မျှော်လင့်ချက်များသည် အရွယ်ရောက်သူများလိုအပ်သည့် ပြင်ပအသွင်သဏ္ဍာန်အချို့ကို ဖြည့်ဆည်းပေးပြီး မိဘဘဝတွင် တွေ့ကြုံရလေ့ရှိသော ဖိစီးမှုအချို့ကိုလည်း အတိုင်းအတာတစ်ရပ်အထိ လျော့ပါးသက်သာစေပါသည်။

သင်၏ မျှော်မှန်းချက်များကို သင်၏အရွယ်ရောက်သော သားသမီးနှင့်အတူ အခါမလတ်ပြန်လည်သုံးသပ်ပါ။ ဆယ်ကျော် သက်၏ တိုးတက်လာသော ရင့်ကျက်မှုနှင့် လိုက်လျောညီထွေဖြစ်မည့် မျှော်မှန်းချက်များကို ပြောင်းလဲသတ်မှတ်ပါ။

ဆယ်ကျော်သက်များသည် သူတို့၏ အပြုအမူဆိုင်ရာ ကန့်သတ်ချက်များကို သတိပြုမိရန် အရေးကြီးသကဲ့သို့ ၎င်းတို့၏ မိသားစုအတွင်းရှိ အခွင့်အရေးများနှင့် တာဝန်ဝတ္တရားများကို နားလည်သဘောပေါက်ရန်လည်း အရေးကြီးပါသည်။ အခွင့်အရေးနှင့် တာဝန်သည် အတူယှဉ်တွဲနေပြီး အရွယ်ရောက်သူတစ်ဦး ရင့်ကျက်လာသည်နှင့်အမျှ နေ့စဉ်လူနေမှုဘဝ၏ အဆိုပါသဘောထား ၂ခုကို မျှတအောင် ချိန်ဆတတ်ရပါမည်။ တာဝန်ပိုနေသော အရွယ်ရောက်သူတစ်ဦးအတွက် အရာမထင်အကျိုးမရှိ ဖြစ်တတ်ပြီး ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး သဖွယ် ဖြစ်လေ့ရှိပါသည်။ အခွင့်အရေးများ ပြည့်ဝလွန်းနေသော အရွယ်ရောက်သူတစ်ဦးအတွက်လည်း မှန်ကန်သော ဘဝအမြင်လို အပ်နေပြီး လူကြီးဘဝတစ်ခု၏ သာမန်တောင်းဆိုချက်များကို ရင်ဆိုင်ရန်ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု ကင်းမဲ့နေလေ့ရှိပါသည်။

သဘာဝကျသောပြုမူပျိုးထောင်မှုဆိုင်ရာလမ်းညွှန်မှုများ (ကန့်သတ်ချက်များ၊ အခွင့်အရေးများနှင့် တာဝန်များ)

သင့်ကလေး အရွယ်ရောက်သူတစ်ဦး၏ ကန့်သတ်ချက်များ၊ အခွင့်အရေးများ၊ တာဝန်များနှင့် ပတ်သက်၍ ဆုံးဖြတ်ချက်များ ချမှတ်ရာတွင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်နည်းသည် အရေးကြီးသကဲ့သို့ ချမှတ်သည့်ဆုံးဖြတ်ချက်များကလည်း အရေးကြီးပါသည်။

အရွယ် ရောက်သူတစ်ဦး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်ရေးတွင် ပါဝင်ခြင်းမပြုမီ၊ သင်၏ ကိုယ်ပိုင်အမြင်များကို သေချာစွာကြည့်လင် ရှင်းလင်းအောင် ပြုလုပ်ပါ။ ပထမအဆင့်အနေဖြင့် အောက်ပါမေးခွန်းတစ်ခုချင်းစီကို စဉ်းစားကြည့်ပါ။

သင့်အရွယ်ရောက်သော ကလေးငယ်အပေါ်တွင် ချမှတ်ထားသော ကန့်သတ်ချက်များအနက် မည်သည့်အချက်များက အရေး ကြီးဆုံးဖြစ်သနည်း။

အဆိုပါ ကန့်သတ်ချက် တစ်ခုချင်းစီအတွက် အခြေခံအကြောင်းရင်းများကား အဘယ်နည်း။

အဆိုပါကိစ္စများအပေါ် သင်နှင့် သင်၏ အရွယ်ရောက်သူ ကလေးငယ်တို့ သဘောထားကွဲလွဲမှုရှိပါသလား။

သဘောကွဲလွဲသောအခါ မည်သို့ဖြစ်ကြသနည်း။

အရွယ်ရောက်သူ ကလေးငယ် ထမ်းဆောင်ရမည်ဟု ယူဆထားသော အရေးကြီးဆုံးတာဝန်များကား အဘယ်နည်း။

အရွယ်ရောက်သူ ကလေးငယ်အား ပေးထားသော အရေးကြီးဆုံးအခွင့်အရေးများကား အဘယ်နည်း။

ထိုအခွင့်အရေးများနှင့် ပတ်သက်ပြီး သင်နှင့်အရွယ်ရောက်သူ ကလေးငယ်တို့ သဘောထားကွဲလွဲမှု ရှိပါသလား။

အရွယ်ရောက်သော ကလေးငယ်အလိုချင်ဆုံး အခွင့်အရေးများကား အဘယ်နည်း။ သို့မဟုတ် လက်ရှိအခြေအနေတွင် သူမရရှိ သော အခွင့်အရေးများကား အဘယ်နည်း။

အဆိုပါ ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် အခြေခံအကြောင်းရင်းများကား အဘယ်နည်း။

သင်၏ သဘောထားအမြင်ကို သင်ကိုယ်တိုင် ရှင်းလင်းစွာသဘောပေါက်ပြီးနောက် အထက်ပါမေးခွန်းများကို သင့်ကလေးငယ် နှင့်အတူ စဉ်းစားရန်ပြောပါ။ သင်နှင့် သင့်ကလေးငယ်တို့ သဘောထားကွဲလွဲပါက ကွဲလွဲခြင်း၏ အခြေခံအကြောင်းရင်းများကို ဆန်း စစ်ပါ။ ကျိုးကြောင်းဆီလျော်သော ကန့်သတ်ချက်များ အခွင့်အရေးများနှင့် တာဝန်များရရှိရေးအတွက် အတူတကွလုပ်ဆောင်ပါ။

အရွယ်ရောက်သူတစ်ဦးချင်းစီအတွက် အခြေအနေမှန်ကိုသိမြင်ခြင်း

လူတိုင်းတွင် အောင်မြင်မှုသဘာဝကို လွှမ်းမိုးသော စွမ်းရည်များနှင့် ကျွမ်းကျင်မှုများရှိသည်နည်းတူ အကောင်းဆုံးစွမ်းဆောင် နိုင်သော သီးခြားအခြေအနေများလည်း ရှိကြပါသည်။ အချို့သည် အုပ်စုများအတွင်း များစွာသော လူမှုရေးဆက်ဆံမှုများနှင့် မြင့်မား သောစည်းရုံးလှုံ့ဆော်မှု စွမ်းရည်တို့ဖြင့် အကောင်းဆုံးစွမ်းဆောင်နိုင်ကြသည်။ အချို့မှာမူ တစ်ဦးတည်းဖြစ်စေ တစ်ဦးနှစ်ဦးနှင့်ဖြစ်စေ ဆိတ်ငြိမ်သော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပြင်ပလှုံ့ဆော်မှုနည်းပါးစွာဖြင့် အကောင်းဆုံး ဆောင်ရွက်နိုင်ကြသည်။ အလားတူစွာပင် ကျွန်ုပ်တို့ အနေဖြင့် အခြားသူများနှင့် ဆက်ဆံရန် ခဲယဉ်းသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ဆက်ဆံရန်မခဲယဉ်းဘဲ အဆင်ပြေသော လူစားမျိုးများတွင် လည်းရှိကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ပိုမိုနှစ်သက်မှုများသည်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အကြိုက်ချင်းမတူညီကြပါ။

အတိုချုပ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ လူတိုင်းအတွက် မှန်ကန်သော အခြေအနေများနှင့် မှားယွင်းသောအခြေအနေများ ရှိကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် မှန်ကန်သော အခြေအနေတစ်ရပ် အတွင်းရောက်ရှိနေသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပို၍သက်တောင့်သက်သာ ရှိကြကာ ပိုမိုအားထုတ်ကြပြီးပမ်းကြပြီး ကျွန်ုပ်တို့၏ စွမ်းရည်များနှင့် ကိုက်ညီသော အောင်မြင်မှုများကို ရရှိကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် မှား ယွင်းသော အခြေအနေတစ်ရပ် အတွင်းသို့ရောက်ရှိနေလျှင်မူ ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်ရပြီး ကျွန်ုပ်တို့၏ စွမ်းရည်များကို အောင်မြင်အောင် အသုံးမပြုနိုင်ကြပေ။

မှန်ကန်သော အခြေအနေကို ရွေးချယ်ခြင်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ရည်မှန်းချက်ကို အောင်မြင်ရန် လုံလောက်သော ကံတရား သို့မ ဟုတ် လုံလောက်သော ကျွမ်းကျင်မှုရှိခြင်းသည် အောင်မြင်စွာ အသက်ရှင်နေထိုင်ခြင်း၏ ကြီးမားသော အစိတ်အပိုင်းတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပါ

သည်။ လူကြီးများဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ကျွန်ုပ်တို့အများစုတွင် ကျွန်ုပ်တို့ အများဆုံးအပြန်အလှန် ဆက်ဆံရမည့်သူများကို ရွေးချယ်ခြင်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ အချိန်ကိုများစွာ ကုန်လွန်စေရမည်။ အခြေအနေများကို ရွေးချယ်ခြင်းတွင် လွတ်လပ်မှုအဆင့်တစ်ခုစီ ရှိကြသည်။

အရွယ်ရောက်သူများတွင် ရွေးချယ်ရန် အမျိုးအစားအဆင့် ကျဉ်းမြောင်းသည်။ လူကြီးများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက အခြေအနေများနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်များ နှစ်မျိုးစလုံးနှင့် ပတ်သက်၍ အရွယ်ရောက်သူများတွင် များစွာတင်းကျပ်သော ရွေးချယ်မှုအမျိုးအစား ပိုမိုများပြားသည်။

လောကကြီးနှင့် အဆင်ပြေစွာ နေထိုင်နိုင်ရေးအတွက် အရွယ်ရောက်သူများသည် ထိုသို့နေထိုင်ရန် မမျှော်လင့်ကြဘဲ သူတို့နှင့် အဆင်ပြေသော အခြေအနေများတွင်သာ နေထိုင်ကြသည်။ သူတို့သည် အခြေအနေအမျိုးမျိုးနှင့် လူအမျိုးအစားအဖုံဖုံတို့နှင့် ကိုက်ညီဆီလျော်အောင် နေထိုင်တတ်ရန် သင်ယူကြရပါမည်။ ထို့ကြောင့် ကိုက်ညီမှုတိုးတက်ခြင်းသည် အရွယ်ရောက်သူတစ်ဦး၏ ကြီးပြင်းမှုအတွက် အရေးကြီးပါသည်။ ပင်ကိုယ်အားဖြင့် အချို့သော အခြေအနေများသည် အခြားအခြေအနေများထက် ပိုမိုစိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းပြီး ပိုမိုသက်တောင့်သက်သာရှိကာ အကျိုးဖြစ်ထွန်းလေ့ရှိပါသည်။ ထို့ပြင် အချို့လူပုဂ္ဂိုလ်များသည်လည်း အခြားသူများထက် ပိုမိုဝါသနာစရိုက်တူမျှ ကိုက်ညီကြပါသည်။

လူတိုင်းသည် သတိထားသင့်ပြီး ထိုသတိသည်လည်း အထူးအလေးထား အားထုတ်ရသော သတိမျိုးမဖြစ်သင့်ဟုဆိုလျှင် ထူးခြားနေပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ရံဖန်ရံခါ အရွယ်ရောက်သူများ၏ အတ္တဆန်သော သဘောထားတွင် အခြားမည်သည့်အရာမျှ သူတို့ကိုယ်လောက် အရေးမကြီးကြပေ။ သူတို့အောင်မြင်မှုရလာသောအခါ အဆိုပါအောင်မြင်မှုသည် မည်သူ၏ ပယောမျှမပါသော သူတို့၏ ကိုယ်ပိုင်အားထုတ်မှု အဖြစ်မှတ်ယူလေ့ရှိပြီး ရှုံးနိမ့်သောအခါတွင်မူ ယင်းသည် သူတို့ကိုယ်တိုင်၏ စွမ်းရည်မပြည့်ဝမှုကြောင့်ဖြစ်ကြောင်းကောင်းစွာ ထိခိုက်ခံစားရလေ့ရှိသည်။

သူတို့၏အတ္တကို ဖက်တွယ်စွဲလွန်းလွန်းသောကြောင့် လောကကြီး အရိုးရှင်းဆုံးနှင့် အထင်ရှားဆုံး အကြောင်းအရာများကိုပင် မမြင်နိုင်ကြတော့ပေ။ အကြောင်းမှာ အခြေအနေချင်း မတူညီ၍ဖြစ်ပြီး အခြေအနေက မတူညီအောင် ဖန်တီးလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိဘများသည် ၎င်းတို့၏ အရွယ်ရောက်သော သားသမီးများ၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုတွင် ဘဝ၏အခြေခံအကြောင်းတရားများအား သားသမီးများကို သတိပေးခြင်းဖြင့် အရေးကြီးသော အခန်းကဏ္ဍမှ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ကြပါသည်။

ရင့်ကျက်မှု၏ အရေးကြီးသောကဏ္ဍတစ်ခုမှာ အခြေအနေများနှင့် အခြားလူပုဂ္ဂိုလ်များကို လိုက်လျောညီထွေ နေထိုင်ဆက်ဆံတတ်အောင် သင်ယူရေးပင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မိဘများအနေဖြင့် အခြေအနေနှင့် လူပုဂ္ဂိုလ်များ မည်မျှပင်ရောထွေးနေစေကာမူ လိုက်လျောညီထွေရှိအောင် ကိုက်ညီတတ်ရန်အတွက် သားသမီးများကို အတင်းအကျပ် ဖိအားပေးခြင်း မပြုသင့်ပါ။

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏စွမ်းရည်များ

ကြေးစားဘောလုံးအသင်းတစ်ခုတွင် ဘောလုံးကန်ခြင်းကိုသာ ပြုလုပ်ရမည့် အားကစားသမားများ ပါရှိသည်။ ဆေးပညာတွင်လည်း မျက်စိသက်သက်၊ နားသက်သက်ကိုသာ ကုသောဆရာဝန်များရှိသည်။ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီများတွင်လည်း လှေကားတစ်ခု တည်းကိုသာ ဆောက်လုပ်သည့် ကုမ္ပဏီများရှိသည်။ ဘောလုံးသမားများသာမဟုတ်၊ ဆရာဝန်နှင့် လက်သမားများသာမဟုတ်၊ ထူးခြားသော ကျွမ်းကျင်မှုက လူတိုင်း၏အလုပ် ဂုဏ်အင်္ဂါကို ဖော်ပြသည်။

သို့သော် လူကြီးများ၏ လောကဂုဏ်အင်္ဂါကို ဖော်ပြသတ်မှတ်ပေးသော အထူးကျွမ်းကျင်မှုကိုမူ ရံဖန်ရံခါ အရွယ်ရောက်သူများက ငြင်းဆိုလေ့ရှိကြသည်။ သူတို့သည် အောင်မြင်မှုကို အဖွဲ့ဖြင့်သာ သတ်မှတ်ရသော အထွေထွေကျွမ်းကျင်သူများအဖြစ် မျှော်မှန်းကြသည်။ သင်္ချာ၊ ရူပဗေဒ၊ အင်္ဂလိပ်စာ၊ ပြင်သစ်နှင့် အားလုံးသော ဘာသာများ၏ ရမှတ်များကို အားလုံးပေါင်းပြီး ပျမ်းမျှယူကာ အောင်မြင်မှုအဆင့်ကို သတ်မှတ်သည်။ သင်္ချာတွင်ပါရမီရှင်ဖြစ်သော ကျောင်းသား၊ ဂီတတွင် အလွန်ထူးချွန်သူ၊ စက်မှုပညာရှင် ထက်မြက်သူများ ရှိနိုင်သော်လည်း ပျမ်းမျှရမှတ်သည် သတ်မှတ်သောအဆင့်ထက် နိမ့်နေပါက “အောင်မြင်မှုနိမ့်သူ” ဟုသတ်မှတ်ကြသည်။

အဆိုပါ စံအရပြောရပါမူ လူကြီးအားလုံးနီးပါပင် “အောင်မြင်မှုနိမ့်သူများ” အဖြစ် သတ်မှတ်ရပေတော့မည်။ ခွဲစိတ်ကုကျွမ်းကျင်သော ဆရာဝန်တစ်ဦးသည် သူ၏ကားကိုပြင်ရန် တပ်ဆင်ရန် အဆင်ပြေလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ အလားတူပင် ဂီတတွင်ပါရမီရှင်အဖြစ် ထူးချွန်လှသော ကျွန်ုပ်တို့၏ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးအား အထက်တန်းကျောင်းတွင် သင်္ချာ သို့မဟုတ် သမိုင်းဘာသာကို ဖြေဆိုခိုင်းပါက ကျရှုံးမည်မှာ သံသယရှိစရာမလိုပေ။

လူကြီးများက အထူးကျွမ်းကျင်သူများဖြစ်ရန် မျှော်လင့်ကြပြီး သူတို့၏ အောင်မြင်မှုရလဒ်များကိုလည်း သီးခြားအောင်မြင်မှုအဖြစ်သတ်မှတ် ယူဆကြသည်။ အရွယ်ရောက်သူများ အနေဖြင့်မူ ဘက်စုံကျွမ်းကျင်သူများဖြစ်ရန် မျှော်လင့်ကြပြီး သူတို့၏အောင်မြင်မှုမှာ သတ်မှတ်သောအဆင့် သို့မဟုတ် ညီမျှသောအဆင့်တစ်ခုအဖြစ်သာ မှတ်ယူကြရပါသည်။

အရွယ်ရောက်သူတစ်ဦးအနေဖြင့် သူ၏အထွေထွေ/ ဘက်စုံအောင်မြင်မှုအတွက် ကျွန်ုပ်တို့ လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ တောင်းဆိုချက်များကို လုံးဝလစ်လျူရှုခြင်းမှာမူ အမြော်အမြင်နည်းပါးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းတောင်းဆိုချက်၏ ရလဒ်အဖြစ် အလဟဿဖြစ်မှု၊ အကျိုးမဲ့မှုများ ပေါ်ထွက်လာခြင်းကပင် ကျွန်ုပ်တို့တစ်ဦးချင်းစီတွင် အချို့သော တိကျစွာကန့်သတ်ထားသည့် စွမ်းရည်များရှိကြသည်ကို လေ့လာသိရှိစေပြီး ကျွန်ုပ်တို့၏ အောင်မြင်မှုများက အထိရောက်ဆုံးဖြစ်ကာ ထိုစွမ်းရည်များကို အသုံးပြုခြင်းဖြင့် ကြီးမားသော ပုဂ္ဂိုလ်ရေးပီတိကို ခံစားရကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်စေပါသည်။

လုပ်ငန်းအမျိုးမျိုးနှင့် မတူညီသော အခြေအနေများတွင် သင်ကိုယ်တိုင်စမ်းသပ်ခြင်းဖြင့် အချို့သော အမှားများတွေ့ကြုံခြင်း သည် အရွယ်ရောက်သူတစ်ဦး၏ ရင့်ကျက်မှုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး၏ မရှိမဖြစ်လိုအပ်သော ကဏ္ဍတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

တင်မ် (Tim) သည် သိပ္ပံပညာတွင် ထူးချွန်သည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၊ ဘာသာစကားများနှင့် သမိုင်းတို့တွင် သူသည်ပျမ်းမျှ အဆင့်သာရှိသည်။ သင်္ချာနှင့် ဓာတုဗေဒဘာသာရပ်တွင် လက်တွေ့စမ်းသပ်မှုများစွာကို အောင်မြင်ခဲ့ပြီး ထူးချွန်သော သိပ္ပံကျောင်းသား များအတွက် နွေရာသီ အစီအစဉ်တစ်ခုကို လျှောက်ထားခဲ့ရာ ပညာသင်ဆု ရရှိခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးအချိန်ကျကာမှ သူ၏အစီအစဉ်များ ကိုပြောင်းလိုက်ကြောင်း သူ့ဖခင်ကိုပြောပြလိုက်သည်။ နွေရာသီတွင် သိပ္ပံပညာလေ့လာမှုဖြင့် အချိန်ကုန်မည့်အစား အနီးအနားရှိ လူထု အပန်းဖြေစခန်းတွင် ဇာတ်လမ်းတွဲများ ထုတ်လုပ်နေသော ပြဇာတ်ကပြသည့်အုပ်စုတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ချင်ခဲ့သည်။

ထိုနှစ်ဦးရာသီအထိ သရုပ်ဆောင်လိုသောဆန္ဒကို တစ်ခါမျှထုတ်ဖော်ပြသခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ သူ့အား အထီးကျန်သူ၊ အပေါင်းအသင်း ထက်စာအုပ်များကိုသာ ဦးစားပေးသော စာဂျိုပိုးအဖြစ် အများကယူဆထားကြသည်။ သူ၏ အာရုံစူးစိုက်မှု ပြောင်းသွားခြင်းမှာ အခွင့် အလမ်းတစ်ခုကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ဧပြီလတွင် ဓာတုဗေဒဓါတ်ခွဲခန်းမှ အိမ်သို့ပြန်လာရာ လမ်းတွင်ပြဇာတ်ရုံ တံခါးဝကိုဖြတ်လျှောက် လာခဲ့သည်။ ပြဇာတ်ရုံတွင် ပါဝင်သူများသည် ကျောင်း၏နှစ်ပတ်လည်ပွဲအတွက် ဂီးလ်ဆတ်နှင့် ဆူလီပန် ပြဇာတ်တိုက်နေကြသည်။ တင်မ်က ရပ်ပြီးစောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

လူအများစုရဲ့သည့် မြင်ကွင်းအတွက် ပြဇာတ်ဒါရိုက်တာအဖို့ ကျောင်းသားအတော်များများ လိုအပ်နေသည်။ သူ၏ အတန်းဖော် လေးများက အတင်းအဓမ္မတိုက်တွန်းမှုကောင့် တင်မ်တစ်ယောက် စင်ပေါ်တက်ရန် ဖိအားပေးခံခဲ့ရတော့သည်။

နောက်လများတွင် ပြဇာတ်အစမ်းလေ့ကျင့်ရင်း သူ့အချိန်ဖြုန်းခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ကျောင်း၏လူမှုရေးလုပ်ငန်းများတွင် ပါဝင်ခဲ့ လှသော တင်မ်အား ပြဇာတ်အဖွဲ့၏ လှုပ်ရှားမှုက အလွန်အလွန် တောင်းဆိုနေပါသည်။ ပြဇာတ်သည် အောင်မြင်မှုရခဲ့သလို တင်မ် မထင်မရှား ပါဝင်ခဲ့ရသော ပြကွက်ကလည်း ပရိသတ်ကိုဖမ်းစားသွားခဲ့သည်။

ထိုအောင်မြင်မှုက နွေရာသီပြဇာတ်တိုက်သည့်အဖွဲ့တွင် ပါဝင်ရန်တင်မ်ကို လမ်းပြခေါ်ဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပြဇာတ်အဖွဲ့ နှင့်နှစ်လလုံးလုံး အချိန်ဖြုန်းမည့်စိတ်ကူးသည် တင်မ်၏ ဉာဉ်စရိုက်နှင့် လုံးဝခြားနားနေသည်။ သူ့ဖခင်က နှုတ်ဆိုတံနေခဲ့သည်။ ထိုသို့ အချိန်ဖြုန်းခြင်းကို ကူညီပံ့ပိုးပေးရေးအတွက် သူ့ဖခင်ဘက်မှ အတော်ထိန်းချုပ်ခဲ့ရသည်ဟု သူ့ဖခင်က ပြောခဲ့သည်။ တင်မ် အတွက် အခန်းခန့် နေထိုင်စရိတ်ပေးခြင်းအတွက် ကျေနပ်မှုသိပ်မရှိခဲ့ပါ။

“ငါ့သူ့ကို အိမ်ပြန်လာခဲ့ပြီး အလုပ်တစ်ခုလုပ်ဖို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေကို စွန့်ပစ်ခဲ့ဖို့ မကြာခဏစာတွေရေးပြောရမယ်။ အင်း သူ့မှာပါရမီ ရှိရင်တော့လည်း ထူးချွန်လာမှာပေါ့လေ။ ဒီစာတွေကို သူ့ဆီပို့မယ့်အစား ဆုတ်ပြစ်လိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။”

နွေရာသီကုန်ဆုံးသောအခါ သူပြန်လာတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သူသည် သာမန်အခန်းတစ်ခုတွင်သာ မထင်မရှားပါဝင်ရပြီး များသောအားဖြင့် နံဘေးတွင် ထိုင်နေရသည်ကများသဖြင့် ပျင်းယိဦးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလာကြောင်း တင်မ်က သူ့ဖခင်ထံဖုန်းဆက်လိုက် သည်။

တင်မ်၏ အတွေ့အကြုံက မည်မျှပင်အကျိုးမရှိဘဲ အချည်းအနီးဖြစ်ပါစေ။ ပြဇာတ်လောကထဲသို့ သူ၏စွန့်စားဝင်ရောက်မှု အတွေ့အကြုံကား သူ၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအဆင့်တွင် အတိုင်းမသိအရေးလှပေသည်။ ပြဇာတ်အဖွဲ့နှင့် ပေါင်းဖော်စဉ်ကာလတစ်လျှောက် တင်မ်သည် လူမှုရေးဆိုင်ရာ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုကို ရရှိခဲ့သည်။ ထိုအချက်ကို တင်မ်၏ဖခင်က ပထမဆုံးအကြိမ် သတိထားမိလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။ တင်မ်တွင် ပထမဆုံးသော မိန်းကလေးမိတ်ဆွေတစ်ဦး အပါအဝင် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေအချို့ရရှိခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ယခု အခါ သူ၏သိပ္ပံပညာကို ဇောက်ချလုပ်ပါတော့မည်ဟူ၍လည်း အာမခံခဲ့ပါသည်။

အရွယ်ရောက်သူတစ်ဦးအာ သူတို့၏ စမ်းသပ်အားထုတ်မှုများ ပြုလုပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ။ မိဘများ သို့မဟုတ် ဆရာများ၏ တိုက်တွန်းလှုံ့ဆော်မှု တစ်စုံတစ်ရာမပါစေဘဲ အမှားများတွေ့ကြုံပါစေ။ သို့သော် ဤသို့သော် သဘာဝအလျောက် ဖွံ့ဖြိုးမှုဖြစ်စဉ်တွင် မိဘများဝင်ရောက် စွက်ဖက်နိုင်ပါသည်။ ယင်းစွက်ဖက်မှုကို ရှောင်ကြဉ်ရပါမည်။ ယခုရော့နောင်ပါ အခွင့်အရေးမယူဘဲ၊ မှားယွင်းမှု များကို စွန့်စားလုပ်ဆောင်တွေ့ကြုံခြင်းမရှိဘဲ ဆယ်ကျော်သက်တစ်ဦး၏ ရင့်ကျက်မှု တိုးတက်လာနိုင်ပါ။ ကလေးများ၏ အနည်း ငယ်မျှသော စွမ်းရည်များ ဥပမာ ကျောင်းစာရမှတ်များ သို့မဟုတ် အားကစားထူးချွန်မှု စသည်တို့ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားပါ။ မိဘများက “ကျွန်မသမီးဟာ ကလေးတွေနဲ့ သိပ်အဆင်ပြေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်။ သူတို့တွေဖူးတဲ့အထဲမှာ သမီးလောက်တော်တဲ့ ကလေး ထိန်းမျိုးမရှိဘူးလို့ လူတွေကပြောတယ်။ ဒါမျိုးကိုတော့ ကျွန်မမချီးမွမ်းနိုင်ဘူး။ အမှတ်ကောင်းကောင်းရတဲ့ ရီပို့ကတ်ကလေးများ အိမ် ကိုယူလာရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်” ဟု ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြောခဲ့ကြပါသည်။

မိဘများသည် ဘဝဟူသည် ကျောင်းစာရမှတ် သို့မဟုတ် အားကစား ထူးချွန်မှုမျှသာမဟုတ်။ ထိုထက်မက နှိုင်းသာအောင် များပြားသောအရာများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်။ အသိအမှတ်ပြု၍ ၎င်းတို့၏ ဆယ်ကျော်သက်များကို ထုံးစံအစဉ်အလာ၊ မိရိုးဖလာကို ကျော်လွန်လက်ခံကြရပါမည်။ အရွယ်ရောက်သူတစ်ဦး၏ စွမ်းရည်များသည် မည်သို့ပင်ဖြစ်ပါစေ အဆိုပါ စွမ်းရည်များကို မိဘများက အသိအမှတ်ပြုရမည့်အပြင် ထိုသို့အသိအမှတ်ပြု လက်ခံကြောင်းကိုလည်း အရွယ်ရောက်သူများက သိရှိကြပါမည်။

သင်၏ကိုယ်ပိုင်တန်ဖိုးများ

အရွယ်ရောက်သူများ၏ ပင်မစိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြဿနာမှာ ခိုင်မာသော ခွဲခြားသိမြင်စိတ် တည်ဆောက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အရွယ်ရောက်သူတစ်ဦး၏ အမြင်တွင် “ငါဘယ်သူလဲ” ဟူသောမေးခွန်း၏ အဖြေသည် မရှိမဖြစ်လိုအပ်သော အရာပင်ဖြစ်သည်။ အရွယ်မရောက်မီ အကြိုကာလက ကလေးများသည် သူတို့ကိုယ်သူတို့ သားများ သို့မဟုတ် သမီးများအဖြစ် ကျောင်းတွင်ကျောင်းသားများအဖြစ် ကလပ်တစ်ခု၏ သို့မဟုတ် အားကစားအသင်း တစ်သင်း၏ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ရှုမြင်ကြသည်။ အရွယ်ရောက်သည့် ကာလအတွင်းတွင်မူ အတွင်းအတ္တစိတ် အခြေခံတစ်ခု ဖွံ့ဖြိုးလာလေ့ရှိသည်။

၎င်းတို့၏ မိမိကိုယ်မိမိ ခွဲခြားသိမြင်စိတ် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရာတွင် အရွယ်ရောက်သူများသည် အမြင်အမျိုးမျိုး သဘောထား အထွေထွေကို စမ်းသပ်လေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အချိန်တိုအတွင်း အစွန်းတစ်ဘက်မှ အခြားအစွန်းတစ်ဘက်သို့ ရုတ်ချည်းကူးပြောင်း ရောက်ရှိသွားတတ်သည်။

ဖီးလစ် (Philip) ၏ အနောက်နိုင်ငံသို့ ကူးပြောင်းပြီး စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးခြံတစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်မည့်အစီအစဉ်က သူ၏ မိဘများကို အံ့ဩသွားစေခဲ့သည်။ မွေးမြူရေး စိုက်ပျိုးရေးခြံတွင် အလုပ်လုပ်ခြင်းသည် သဘာဝအရ မှားယွင်းသည့်ကိစ္စဟူ၍ သူ၏ မိဘများက မယူဆခဲ့ကြပါ။ သို့ရာတွင် ဖီးလစ်သည် မြို့ပြဒေသတွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းလာသူဖြစ်သဖြင့် သူ၏ ရွေးချယ်မှုသည် အဓိပ္ပာယ် မရှိဟု ယူဆခဲ့ကြသည်။ ဖခင်ကလည်း ဖီးလစ်၏ဆန္ဒမှာ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်သော လွတ်လပ်လိုခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသည်။

“ကျွန်တော်က သူ့ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ခဲ့ရင် သူနဲ့ကျွန်တော် ပြဿနာတက်ရလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆိုတာ ကိုသာပြောပြတယ်။ တကယ်လို့ သူကဆက်ပြီး လျှောက်ဖို့စိတ်ကူးထားရင် ကျွန်တော်တို့ အရင်ဆုံးစစ်ဆေးကြည့်ရမယ်လို့ပဲ ပြောလိုက်ပါတယ်။”

ဖီးလစ်စုံစမ်းမှုများ ပြုလုပ်နိုင်ရေးကို ဖခင်ကကူညီခဲ့သည်။ ကျောင်းပိတ်သွားသောအခါ ဖီးလစ်သည် စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးခြံသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ မြင်းစောင်းတစ်ခုတွင် ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်ကြာနေထိုင်ပြီးနောက် သူသည် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက် ကုန်သည့်တိုင် မွေးမြူရေးခြံတွင် ဆက်လက်နေထိုင်ရန် မသေချာကြောင်း ဖခင်ထံစာရေး အသိပေးခဲ့သည်။ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးခြံလုပ်ငန်းသည် ဖီးလစ်၏ စိတ်ကူးယဉ်ဘဝနှင့် ကွာခြားနေခဲ့ပေသည်။

ကြီးပြင်းမှုအခန်းကဏ္ဍမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အတွေ့အကြုံတစ်ရပ်အဖြစ် ရရှိခံစားလိုမှုနှင့် ရှင်သန်လိုမှုကို လေ့လာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးခြံလုပ်ငန်း၊ စိတ်ပျက်စရာလုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ဖီးလစ်၏မိခင်က ကြိုတင်ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့သော်လည်း သူမ၏သားနှင့် ရေရှည်ဆက်ဆံရေး အကျိုးရှိမှုအတွက် သူမအကောင်းဆုံး ပြုလုပ်နိုင်သည်မှာ သူမ၏ ယုံကြည်ချက်များကို ဖီးလစ်အား ပြောပြရန်နှင့် ပကတိဘဝမှန်ကို ဖီးလစ်ကိုယ်တိုင် လေ့လာခွင့်ပြုရန်ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိခဲ့သည်။ သူ၏ စီမံထားမှုတွင် မိခင်အား လိုလားစွာပါဝင် ဆွေးနွေးခွင့်ပြုခြင်းမှာ မိခင်က သူ၏စိတ်ကူးကို မဆန့်ကျင်၍ ဖြစ်သည်။ သူမက “အနည်းဆုံးတော့ သူ အန္တရာယ်ကင်းတယ်။ ကျွန်းမာတယ်ဆိုတာ သိရတာဟာ ကျွန်မအတွက် အရေးကြီးဆုံးပါပဲ” ဟုပြောပြခဲ့ပါသည်။

၎င်းတို့၏ ဆယ်ကျော်သက်များသည် ယုံကြည်မှုများနှင့် တန်ဖိုးစနစ်များကို မေးမြန်းခြင်းမရှိဘဲ လက်ခံခဲ့ရသော ကလေးဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရသဖြင့် အဆိုပါ ယုံကြည်မှုနှင့် တန်ဖိုးစနစ်များကို ပြန်လည်စစ်ဆေးသုံးသပ်ကြသည်ကို မိဘများ သတိပြုမိကြသည်။ ထို့ပြင် ဆယ်ကျော်သက်များက ရံဖန်ရံခါ မိဘများ၏ ယုံကြည်မှုများ ဘဝ၏တန်ဖိုးများနှင့် ဘဝနေနည်းများကို ကန့်ကွက်ကြလေမလားဟု မိဘများစိုးရိမ်မိကြသည်။ အဆိုပါ ပုပန်မှုက စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖိစီးမှုကိုလျှင်မြန်စွာ ကြီးထွားစေပြီး ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့လှသည်။ မိဘများက သူတို့၏ အရွယ်ရောက်သော သားသမီးများသည် ပျက်စီးခြင်းလမ်းမပေါ်သို့ ရောက်နေကြပြီဟုယူဆပြီး အရွယ်ရောက်သူများကလည်း နားလည်မှုလွဲမှားခြင်း၊ ကန့်ကွက်ခြင်းနှင့် ဒေါသထွက်ခြင်းတို့ဖြင့်သာ အဆုံးသတ်ကြရပါသည်။

အရွယ်ရောက်သူများသည် ၎င်းတို့၏အမြင်များကို အခြားသူများအား မျှဝေပြောပြလိုကြသည်။ အများစုမှာ ၎င်းတို့၏ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများနှင့် အလွတ်သဘော မျှဝေပြောပြကြသည်။ နေ့စဉ်စကားစမြည်ပြောဆိုခြင်းဖြင့် ၎င်းတို့ရွယ်တူများ၏ ယုံကြည်ချက်နှင့်ခံစားမှုများကို စူးစမ်းလေ့လာခွင့်ရခြင်းသည် အရေးကြီးပါသည်။ ရွယ်တူများနှင့် မည်သို့ပင်ဝေမျှ ပြောပြပါစေ။ သူတို့၏ ခံစားချက်များ၊ ယုံကြည်မှုများ၊ မျှော်မှန်းချက်များနှင့် စံများကို သူတို့ဘဝတွင် ထင်ရှားသော လူကြီးများနှင့် မျှဝေရန် လိုအပ်ပါသည်။ အဆိုပါ လူကြီးများသည် အရွယ်ရောက်သူဘဝကို ဖြတ်သန်းရရှိလာသော တန်ဖိုးများ၊ ယုံကြည်မှုများနှင့် စံများကိုအရွယ်ရောက်မှုများက လေ့လာသိရှိရုံမျှ မဟုတ်ဘဲ စူးစမ်းလေ့လာရန်လည်း အရေးကြီးပါသည်။

အရွယ်ရောက်သူတစ်ဦး၏ ပြောင်းလဲမှုများဖြစ်ပေါ်သည့်ကာလ၊ လက်တွေ့စမ်းသပ်မည့်ကာလ၊ အယူအဆသစ် စိတ်ဝင်စားမှု အသစ်နှင့် လုပ်ငန်းအသစ်များကို စမ်းသပ်သည့်ကာလများအား မျှော်မှန်းထားပါ။ ယင်းသို့သော စူးစမ်းလေ့လာမှုနှင့် ပြောင်းလဲနိုင်မှုပုံစံသည် အရွယ်ရောက်သူ တစ်ဦးအဖြစ် ပုံမှန်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုတွင် အရေးကြီးကြောင်းနှင့် လူကြီးအဖြစ်ခွဲခြားသိမြင်မှု ခိုင်မာရေးအတွက် အခြေခံအုတ်မြစ်ဖြစ်ကြောင်းကို မေ့မထားပါနှင့်။

ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် တစ်ခဏမျှ ရပ်တန့်ရန်လိုအပ်သောအခါ အဆိုပါရပ်တန့်ချိန်အထိ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် မပြစ်ကင်းမှု၊ အမှားကင်းမှု၊ တားမြစ်ချက်များကို တစ်ရံတစ်ခါမျှ ကျူးလွန်ခြင်းမရှိဘဲ လိုက်နာမှုများ ရှိမရှိကို မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်မေးကြည့်ပါ။ ဖြစ်စဉ်တစ်လျှောက်တွင် သတိရှိရမည့် နယ်ပယ်တိုင်း၌ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလာသောအခါ အလှုပ်အရှားမခံသောအခါ အမြင်

များကို ပြောင်းလဲခြင်းသည် လုံးဝပြောင်းလဲသော အခြေအနေတစ်ရပ်ကို ဖန်တီးဖြစ်ပေါ်လာစေပါသည်။ သဘောမတူမှုကို ဖော်ပြခြင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးတုန့်ပြန်မှုများကို ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် မိဘဝတ္တရား၊ မိဘအခွင့်အရေးဖြစ်သော်လည်း မိဘ၏ စိတ်ခံစားမှု ပြင်းထန်သော တုန့်ပြန်မှုများက အရွယ်ရောက်သူများအား တန်ပြန်တုန့်ပြန်မှုများကို ဖြစ်ပေါ်စေပြီး ၎င်းတို့၏ တစ်သီးပုဂ္ဂလဖြစ်မှုကို ကာကွယ်ရေး အတွက် မိဘများအား ဆန့်ကျင်သည့်အနေအထားများ ပေါ်ပေါက်လာစေပါသည်။ မိဘများ၏ စိတ်ခံစားမှုဆိုင်ရာ ပေါက်ကွဲမှုများက အရွယ်ရောက်သူများအား ဘဝတွင် အမှန်တကယ် ထင်ရှားသောရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ချက်များ ချမှတ်ရေးကို အထောက်အကူမပြုနိုင်ပါ။

သဘာဝကျသောပြုစုပျိုးထောင်မှုဆိုင်ရာလမ်းညွှန်မှုများ (သင်၏ကိုယ်ပိုင်တန်ဖိုးများ)

သင်၏ကိုယ်ပိုင်တန်ဖိုးများ၊ ရည်မှန်းချက်များ၊ မျှော်လင့်ချက်များနှင့် စံများကို သင်၏အရွယ်ရောက်သော သားသမီးနှင့် ဆွေးနွေးရာတွင် အရွယ်ရောက်သူများသည် ၎င်းတို့၏ ကိုယ်ပိုင်တန်ဖိုးသိစိတ် တိုးတက်မှုဖြစ်စဉ်တွင် ရောက်ရှိနေကြကြောင်းကို သတိ ပြုပါ။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ၎င်းတို့၏ တန်ဖိုးသိစိတ်မရေမရာဖြစ်မှုကို ယုံကြည်မှုလွန်ကဲသော အမှုအရာ၊ အခြားသူများ၏ ထင်မြင် ယူဆချက်များကို အပြင်းအထန်ဝေဖန်သော အပြောအဆိုတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းကာကွယ်ထားကြသည်။ ဖြစ်ရပ်များစွာတို့တွင် အရွယ်ရောက် သူက သူ၏ကိုယ်ပိုင် အယူအဆတွင် ခိုင်မာသော ယုံကြည်မှုကို မတည်ဆောက်ရသေးသောကြောင့် ဖော်ပြပါ ခုခံကာကွယ်သည့် အပြု အမူအပြောအဆိုများဖြင့် တုန့်ပြန်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အရွယ်ရောက်သော ကလေးငယ်၏ အဆိုပါခုခံကာကွယ်သော ပြောဆိုမှုများ လျော့နည်းစေရန်၊ သဘာဝကျပြီး ဆင်ခြင်တုံတရား ရှိသောမိဘသည် သာလွန်မြင့်မြတ်သည်ဟူသော သဘောထားထက် တန်းတူညီမျှသော သဘောထားကိုလည်းကောင်း တစ်ယူသန် သဘောထက် မျှတပွင့်လင့်သော သဘောထားကိုလည်းကောင်း လက်ခံထားလေ့ရှိပြီး အရွယ်ရောက်သူများအား မိဘ၏အယူအဆသည် သာအကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟူ၍ အသိပေးခြင်းထက် မိဘ၏အယူအဆကို အရွယ်ရောက်သူနှင့်အတူဝေမျှ ဖွင့်ဟလေ့ရှိတတ်ကြပါသည်။

အခက်အခဲများကိုတုန့်ပြန်ခြင်း

အရွယ်ရောက်သူများတွင် အခက်အခဲများသည် ရှောင်လွှဲ၍မရသော အခြင်းအရာများ ဖြစ်ကြသည်။ ဆယ်ကျော်သက်ဘဝ၏ သဘာဝအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုလည်းဖြစ်သည်။ မိဘတစ်ဦးက “ကျွန်တော်ဟာ အန္တရာယ်နှုတ်ခမ်းဝကို ရောက်နေသလိုပဲ။ နောက်ထပ်ဘာ ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့မရဘူး” ဟုပြောပြခဲ့ပါသည်။

အရွယ်ရောက်သူတိုင်း၏ ဘဝတွင် အခက်အခဲများသည် သာမန်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ကိစ္စများအဖြစ် မျှော်မှန်းထားရန် သတိပြုပါ။ ထိုအချက်ကို လက်ခံပါ။

တစ်ခါတစ်ရံ မိဘများ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဆိုင်ရာ တုန့်ပြန်ချက်များက ၎င်းတို့၏ အရွယ်ရောက်သော သားသမီးများနှင့် ပတ် သက်ပြီး ယေဘုယျဆန်လွန်းစေသည်။ အဆိုပါ ယေဘုယျဆန်လွန်းမှုများက အခက်အခဲကို ဖြစ်ပေါ်စေရန် လောင်စာထည့်သွင်းပေး သကဲ့သို့ ဖြစ်တတ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ သားတစ်ယောက်သည် စနေနေ့ညတွင် ချိန်းဆိုထားသောကိစ္စအတွက် မိသားစုအသုံးပြုသော ကားကိုယူသွားခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် သူကနေမြင့်အောင် အိပ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကားသုံးရန်အတွက် အပြင်သို့ထွက် လိုက်သောအခါ အစင်းကြောင်းတစ်ခုနှင့် အကာတွင် ချိုင့်ခွက်နေသော ဒဏ်ရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒါဘယ်တုန်းက ဖြစ်တာ လဲ။ ကျွန်ုပ်တို့တစ်ဦးဦးကြောင့် ဖြစ်ခဲ့တာလားဟု သိရှိစေရန် အစင်းကြောင်းနှင့် ခွက်နေသောနေရာကို စစ်ဆေးကြည့်မိသည်။ ယမန် နေ့ညနေက ကားတွင်ထိုဒဏ်ရာများ မရှိခဲ့သည်မှာ သေချာသည်။ သားငယ်ကို အိပ်ရာထဲမှတွန်းထုတ်လာခဲ့သည်။

“ကားတိုက်ခဲ့တာကို ဘာဖြစ်လို့မပြောတာလဲ”

“ဘယ်မှာကားတိုက်တာလဲ” ကားတိုက်ခဲ့ခြင်းကို အိပ်ပျော်စွာနှင့်ငြင်းသည်။

“ကားမှာ အစင်းတွေကို မတွေ့ဘူးလား။ အပြင်ထွက်ပြီး ကားအဖုံးကို ကြည့်လိုက်စမ်း”

“တွေ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကားအသစ်ကိုမှကွာ”

“ဖဲလ လောက်တောင်ရှိနေတာကိုများ ကားအသစ်တဲ့” ဟု ကြားဖြတ်ပြီး ကာကွယ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“တို့ ဝယ်တုန်းကတော့ အသစ်ပဲ။ ကားအသစ်ကို မောင်းခွင့်ရတာနဲ့ ဖျက်ဆီးပြစ်လိုက်တာပဲ”

“ဒါက ဖျက်ဆီးတာမှမဟုတ်ဘဲ။ အစင်းက သေသေချာချာကြည့်မှမြင်ရတာပါ”

“သေသေချာချာကြည့်မှမြင်ရတာ။ မဖြစ်လောက်ဘူးပေါ့ဟုတ်လား” ကျွန်ုပ်တို့ ဒေါသပေါက်ကွဲသွားသည်။ သူ့ကိုအပြင်ဆွဲ ထုတ်ပြီး ခွက်နေသော နေရာကိုပြလိုက်သည်။

“ဒါကကော ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“သား မသိဘူး”

“မင်း ဘာကိုမသိတာလဲ” “ကားတိုက်ခဲ့ပြီးတော့ တို့ကိုမသိဘူးလို့ပြောတယ်”

“ဒါကားတိုက်တာမှမဟုတ်ဘဲ” သူကငြင်းလိုက်ပြန်သည်။

“အင်း ဒါဆိုရင်တော့ ကားကရပ်ထားရာကနေပြီး သူဘာသူသူ တိုက်တာပဲဖြစ်မယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် တစ်ခုတော့ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့”

“ကားရပ်ထားတုန်းမှာဖြစ်တာ”

“ဘယ်မှာရပ်ထားတာလဲ”

“အဆောက်အဦးတစ်ခုအနားမှာ”

“အဲဒီအဆောက်အဦးကို ကျော်ပြီးမောင်းရင်း ကားနဲ့ပွတ်မိတာမဟုတ်လား”

နောက်ဆုံးတွင် သူကကားကို ကျောင်းနောက်ဘက်ရှိ အားကစားရုံတွင်ရပ်ထားကြောင်း ကားကိုမောင်းထွက်သောအခါ အဆောက်အဦး ထောင့်စွန်းနှင့်ပွတ်မိပြီး ကားတွင်အစင်းကြောင်း ထင်သွားကြောင်း ပေါ်လာတော့သည်။

“ကားနဲ့ပွတ်မိတာတောင် ဘာသံမှမကြားဘူးလား”

“ကြားတော့ကြားပါတယ်”

“ကြားရဲ့သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့မရပ်တာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်မောင်းရတာလဲ”

“ရှေ့ကိုမောင်းထွက်မှဖြစ်မယ်။ နောက်ကိုပြန်ဆုတ်လိုက်ရင် ပိုဆိုးသွားမယ်။ ညကတည်းက သားကြည့်ပြီးပါပြီ။ သိပ်မဆိုးပါဘူး။ သားကတော့ တစ်ခုခုပေးကြည့်သွားတာပဲလို့ ထင်လိုက်တာ”

“ပေကြံသွားတာဟုတ်လား။ ကားကို အဆောက်အဦးအနား သိပ်ပြီးကပ်မရပ်ရဘူး။ ဒါက ဂရုမစိုက်တာဘဲ။ မင်းဘာမှမစဉ်းစားဘူး။ ဒါဟာပြဿနာပဲ။ ကားဆိုတာ အရုပ်မဟုတ်ဘူးလို့ မင်းကိုပြောထားတယ်။ မင်းဘာမှ မစဉ်းစားဘူး။ မင်းဟာ ကားကောင်းကောင်းကိုမောင်းဖို့ မတန်သေးဘူး။”

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့သားလေး လုံးဝစိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေချိန်မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့က သူ့အားဆက်လက်ပုတ်ခတ်ပြောဆိုခဲ့သည်။ သူ၏ ဝါဒနှစ်တာ ကာလလုံးပစ္စည်းများကို လေးစားမှု၊ တန်ဖိုးထားမှု မရှိပုံကိုပြန်စဉ်းစားမိသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူ၏ ပစ္စည်းကို မရှိသေသော ပစ္စလက်ခတ်လုပ်တတ်သော စိတ်ဓါတ်မှာကွင်းကွင်းကြီး ပေါ်လာခဲ့သည်။ ပျက်စီးမှုအားလုံးအတွက် သူ့တွင် တာဝန်ရှိသည်။

“ကောင်းပါပြီ။ သူက ကျွန်ုပ်တို့ကို နာကြည်းစွာပြောလိုက်သည်။ “သား ဒီကားကိုနောက်ဘယ်တော့မှ မမောင်းတော့ဘူး” ကားသေ့ကို ပစ်ချလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှပြေးထွက်သွားပါတော့သည်။ ဤကိစ္စတွင် ကျွန်ုပ်တို့အနိုင်ရသည်မှာ ရှင်းပါသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ သွေးအေးသွားပြီးနောက် သူပြောသည်များကို ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ ယေဘုယျဆန်လွန်းမှုများ၊ သာမန်ကာလျှံကာ တွေးတောပြောဆိုမှုများကား အကျိုးအကြောင်း မဆီလျော်ကြောင်းကို သတိထားမိခဲ့ပါတော့သည်။

လွန်ခဲ့သောညက အဖြစ်အပျက်တွင် ဆုံးဖြတ်မှုညံ့ဖျင်းကြောင်း ညွှန်ပြနေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကားမောင်းသော သက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အကွာအဝေး မှန်းဆမှုများယွင်း၍ ရုတ်တရက်ကျေ့ရသည့်အခါများတွင် ကားတာရာများပွန်းပဲ့အောင်လုပ်ခဲ့ကြသည်။ ကားအဖုံးတွင် အချိုင့်အခွက်မည့်မျှဖြစ်အောင် ပြုမိခဲ့ကြသနည်း။ ထိုအချိုင့်အခွက်များအကြောင်းကို ပြောခဲ့ဖူးပါသလား။ နောင်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သိခဲ့ရသည်မှာ သူချိန်းဆိုပြီး ကျောင်းသို့ခေါ်သွားသော မိန်းကလေးကို အိမ်သို့ ညဘနာရီအရောက်ပြန်ပို့ပေးရမည်ဖြစ်၍ သူအရင်လိုနေကြောင်း ကျောင်းကပွဲပြီးသောအခါ ပြန်ပို့ရမည့်အချိန်ကို စိတ်ပူမိသဖြင့် ယခုကဲ့သို့အရင်စလိုမောင်းထွက်ခဲ့ကြောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

မည်သည့်အဖြစ်အပျက်တွင်မဆို ကားတွင်အပျက်အစီးဖြစ်မှုသည် အသေးအဖွဲ့မျှသာဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့၏ တုန့်ပြန်မှုမှာ ပကတိဖြစ်ရပ်နှင့် လုံးဝကိုက်ညီမှုမရှိပါချေ။ ပြဿနာဖြစ်သည့်အချိန်၊ ပြင်းထန်သည့်အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့က လုံးဝဆက်စပ်မှုမရှိသော အတိတ်ကအပြစ်များကို ဆွဲယူလာခဲ့ခြင်းဖြင့် ပြဿနာကိုပိုမို ဆိုးရွားသွားစေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့က စီရင်ဆုံးဖြတ်သူများ နေရာကိုယူပြီး အရေးမကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုကို ပြဿနာကြီးတစ်ခုအဖြစ် ဖန်တီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ပြောစကားများ လွန်သွားသည်။ သဘာဝမကျသည်ကို သတိရပြီး သူ့အပေါ်အပြစ်ပေးမှုကို လက်တစ်ကမ်းအလိုတွင် ရုပ်သိမ်းခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့သားအတွက် ထူးခြားစွာအကျိုးရှိမလာခဲ့ပါ။ မိဘအားလုံးသည် ၎င်းတို့၏ စိတ်လွတ်လက်လွတ် တုန့်ပြန်မှုများကြောင့် အန္တရာယ်ရောက်နိုင်ကြောင်းကိုမူ သင်ခန်းစာရခဲ့ပါသည်။

၎င်းတို့၏ ဆယ်ကျော်သက် သားသမီးများ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲသည်ကို သိရသောအခါ သို့မဟုတ် အိမ်သို့မူးပြီးပြန်လာသောအခါ စိတ်လှုပ်ရှားတုန့်ပြန်မှုများကို ထိန်းချုပ်ရေးမှာ မိဘများအတွက် လွယ်ကူသည်တော့ မဟုတ်ပါချေ။ ယင်းတို့က မဖြစ်လောက်သော မပြောလောက်သော အသေးအဖွဲ့ကိစ္စများ မဟုတ်ကြပါ။ ထိုကိစ္စများကို မိဘများက ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းကြရပါမည်။ မိဘများသည် ခံစားမှုမဲ့သော စက်ရုပ်များကဲ့သို့ လက်ပိုက်ကြည့်မနေသင့်ပါ။ လက်ပိုက်ကြည့်မနေရပါ။ သို့သော် သင့်တင့်သောကျိုးကြောင်း ဆီလျော်မှုရှိသည့် တုန့်ပြန်မှုအဆင့်တစ်ခုတော့ ရှိကြပါမည်။ ပြဿနာကြောင့် သင်၏စိတ်ခံစားမှုများ ပေါက်ကွဲမတတ်ဖြစ်လာလျှင်

သင်၏အရွယ်ရောက်သော ကလေးအနီးမှ ဝေးနိုင်သမျှဝေးအောင်ခွာပြီး သင်၏အခန်းထဲတွင်ပင် နေလိုက်ပါ။

ဆယ်ကျော်သက်တစ်ဦး အခက်အခဲတွေ့နေလျှင် မိဘများ၏ အဓိကတာဝန်မှာ လိုအပ်သောအကူအညီမှန်သမျှကို ချက်ချင်း ဖြည့်ဆည်းပေးရေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ အရွယ်ရောက်သူများသည် အခက်အခဲနှင့် ကြုံတွေ့နေချိန်တွင် အခြားအချိန်များထက်ပို၍ မိဘ၏ လက်ခံမှုနှင့် ကူညီပံ့ပိုးမှုကို အထူးလိုအပ်ပြီး မိဘကလည်း ယခင်ကမည်ကဲ့သို့ပင် မှားယွင်းခဲ့၊ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်များကို မျက်မှောက်ကာ သို့ဆွဲယူမလာဘဲ အကြွင်းမဲ့ပံ့ပိုးပေးရပါမည်။

မိဘများက သူတို့၏ စိတ်ခံစားမှုများကို ထိန်းချုပ်၍ သင်ခန်းစာပေးချင်သော ဆန္ဒကိုမြှင့်သိပ်၍ အရွယ်ရောက်သူတစ်ဦးအား ပံ့ပိုးပေးရန် မလွယ်ကူလှပါ။ အရွယ်ရောက်သူတစ်ဦး အခက်အခဲနှင့် ကြုံတွေ့ရသောအခါ ၎င်းတို့သည် အလွန်ပင်ဆတ်ဆတ်ထိမခံနိုင် ကြပြီး ပေါက်ကွဲလွယ်ကြသည် သို့မဟုတ် လက်လျှော့အရုံးပေး လွယ်တတ်ကြသည်။ မိဘများက ထိုအခြေအနေကို သတိမပြုမိဘဲ ရှိ တတ်ကြပါသည်။ အရွယ်ရောက်သူများ အခက်အခဲနှင့် ကြုံတွေ့ရလျှင် တစ်ဘက်တွင် ထိုအခက်ခဲကို မိဘများအပေါ် အားမကိုးဘဲ ကြိုးစားဖြေရှင်းလိုကြသည်။ အခြားတစ်ဘက်တွင်လည်း သူတို့ယုံကြည်မှုရှိသော အခြားသူများကို အားကိုးလိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပြဿနာဖြစ်လာသောအခါ သူတို့သည် မှီခိုလိုစိတ်နှင့် အမှီအခိုကင်းလိုစိတ်တို့အကြား ဒွိဟပွားနေကြပေသည်။

သင်၏ဆယ်ကျော်သက် ကလေးငယ်တစ်ဦး အကျပ်အတည်းများစွာ ကြုံတွေ့နေချိန်တွင် သင်၏ ဒုက္ခရောက်နေသော ကလေး ငယ်အပေါ် အလေးပေးခြင်းသည် အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်ချိန်မှာ မကြာလှသော်လည်း ထိုဖြစ်ပျက်သည့် အခိုက်အတန့်ကလေးသည်ပင် အလွန်အရေးကြီးလှ ကြောင်းကို ပတ်ထရစ်စီယာ၏ မိဘများလေ့လာသိရှိခဲ့ရသည်။ ပတ်ထရစ်စီယာ (Patricia) အား အငယ်တန်းကပွဲသို့ ဖိတ်ကြားခြင်း မခံရပါ။ သူမ၏ သူငယ်ချင်းများကလည်း ကပွဲသို့သွားနေကြပြီဖြစ်သည်။ ကပွဲမှာ ထိုညနေခင်းမတိုင်ခင် ရက်သတ္တပေါင်းများစွာက တည်းက စီစဉ်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ပတ်ထရစ်စီယာ သွားခွင့်မရခြင်းကို မိဘများ ဘယ်လိုမှမကူညီတတ်တော့ပါ။ သူမ၏ဘဝတွင် ထိုသို့သော လူမှုရေးဘဝကိစ္စများ၊ ပွဲလမ်းသဘင်များ များစွာရှိနေသေးစကား မိဘများက ကြိုးစားရှင်းပြသောအခါ သူမက “သမီး ဘယ်လောက်စိတ်ထိခိုက်နေတယ်ဆိုတာ မေမေတို့နားမလည်ပါဘူး” ဟုဒေါသနှင့် ပြန်အော်ခဲ့သည်။

“သမီးဘယ်လောက်ခံစားရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတာပေါ့” ပတ်ထရစ်စီယာ၏ မိခင်ကပြောပြသည်။ “သွက်ကျနေတဲ့ သူ့မျက် နှာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ပဲ သိပါတယ်” သူ့ခေါင်းထဲမှာ ကပွဲပွဲရှိနေတယ်။ ကျွန်မလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားခိုင်းဖို့ စိတ်ကူးရတယ်။ ဒီစိတ်ကူးကို သူ့ကိုပြောမယ်ကြံတော့ ပတ်ထရစ်စီယာက ကျွန်မကိုပြန်အော်တယ် လေ”

ကပွဲညနေတွင် ပတ်ထရစ်စီယာတစ်ယောက် အကြီးအကျယ်စိတ်ဓါတ်ကျနေရှာပါသည်။ အခန်းထဲသို့ဝင်သွားပြီး ရီကော့ဒါကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သူမ၏မိဘများက မိတ်ဆွေများနှင့် ချိန်းဆိုထားသော ညစာစားပွဲသို့ ထွက်ခွာရန်အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။ မိခင်က သူမ၏ အခန်းတံခါးနားတွင် ကပ်ကာ သူမဖွင့်ထားသော သီချင်းသံကို နားစွင့်လိုက်သည်။ စင်စစ် သူတို့ညစာစားပွဲသို့ သွားတော့ မည်ဖြစ်ကြောင်း ပတ်ထရစ်စီယာကို ပြောရန်ဖြစ်သော်လည်း မပြောဖြစ်တော့ဘဲ ခင်ပွန်းသည်ကိုသာ ညစာစားပွဲမသွားတော့ဘဲ အိမ် တွင်ပင်နေကြရန် ပြောဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်မက အဝတ်အစားတွေကို ပြန်လဲလိုက်တယ်။ ပတ်ထရစ်စီယာက အိပ်ခန်းထဲဝင်လာပြီး ဘာဖြစ်လို့ အဝတ်အစားလဲရ တာလဲလို့ မေးပါတယ်။ ကျွန်မလည်း အမှန်အတိုင်းပြောပြလိုက်တယ်။ ကျွန်မပြောတာကတော့ သွားချင်စိတ်မရှိတော့လို့ မသွားတော့ ဘူးဆိုတာပါပဲ။ ပတ်ထရစ်စီယာက သူ့အခန်းသူပြန်သွားပါတယ်။ ညနေစောင်းတော့ မီးဖိုချောင်ထဲကို ဆင်းလာတယ်။ ထမ်းစားပွဲမှာ ထိုင်ပြီးစကားပြောကြပါတယ်။ အဲဒီညက ကျွန်မတို့သားအမိ ရောက်တတ်ရာရာတွေပြောကြတာ မနက် ၃နာရီထိုးတဲ့အထိပါပဲ။ သူ့ရော ကျွန်မပါ ကျောင်းကပွဲအကြောင်း တစ်လုံးမျှမဟာကြပါဘူး။ အိပ်ရာဝင်ကာနီးမှ သူ့ကျွန်မကိုနမ်းပြီး နှုတ်မဆက်တာကြပါပြီ။ အဲဒီညက တော့ သူနဲ့ကျွန်မတို့ ပွေ့ဖက်ပြီး နမ်းရှုတ်ခဲ့ကြပါတယ်”

သဘာဝကျသောပြုစုပျိုးထောင်မှုဆိုင်ရာလမ်းညွှန်များ (အခက်အခဲများကိုတုံ့ပြန်ခြင်း)

သင်၏အရွယ်ရောက်သော သားသမီးတစ်ဦးနှင့် အခက်အခဲကြုံတွေ့ရသောအခါ သဘာဝကျသော ပြုစုပျိုးထောင်မှုဆိုင်ရာ အောက်ပါ “ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်များ” ကိုစဉ်းစားထားပါ။

အရွယ်ရောက်သူ ကလေးငယ်အပေါ် အလေးထားမှုအပြည့်အဝပေးပါ။

ပြဿနာအပေါ် အကဲမပိုပါနှင့်။

လတ်တလော ပြဿနာပေါ်တွင်သာ အလေးထားပါ။

အခြားအချိန်များ အခြားအခြေအနေများကိုပါ ခြုံငုံသုံးသပ်ခြင်း မပြုပါနှင့်။

သင်တတ်နိုင်သလောက် မည်သည့်အနှောင့်အဖွဲ့မှ မပါသော စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပံ့ပိုးကူညီမှုပေးပါ။

သင့်ကလေးငယ် တွေ့ကြုံရမည့် ပြဿနာအပေါ် သင့်ဒေါသကို ဖြည့်စွက်၍ပြဿနာကို ပိုပြီးမကြီးထွားပါစေနှင့်။

သင့်ကလေး၏ ခံစားချက်ကို နားလည်ဖို့မကြိုးစားပါနှင့်။ သင်၏ စာနာနားလည်မှုကိုသာ သင့်ကလေးငယ်သိရှိပါစေ။

စိတ်အလိုကို မလိုက်ပါနှင့်။

စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာယဉ်ပါးမှုမှကာကွယ်ခြင်း

ဆယ်ကျော်သက်များအား ၎င်းတို့လက်ခံရမည့် မိဘဆိုင်ရာ ညွှန်ကြားချက်များကို ပြောရာတွင် မကြာခဏသုံးလေ့ရှိသော နည်းစနစ်မှာ ဟောပြောပို့ချနည်း (မြည်တွန်တောက်တီးခြင်း၊ တဗျစ်တောက်တောက် ပြောခြင်းတစ်မျိုး) ဖြစ်သည်။ ဆယ်ကျော်သက် တစ်ဦးက အပြင်ထွက်ခွာနီးအချိန် သို့မဟုတ် ညစာစားပြီး သူငယ်ချင်းတစ်ဦးနှင့် တွေ့ရန်ချိန်းဆိုထားခြင်း စသည်ကဲ့သို့သော အခါ အခွင့်မသင့်သည့် အချိန်မျိုးတွင် မိဘများက ဆယ်ကျော်သက်ကလေးငယ်ကို ချောင်ပိတ်၍ အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို အလေးပေးပြီး ပြောဆိုတတ်ကြသည်။ မိဘ၏အသံက မာနေသည်။ ကလေးငယ်က တစ်ခုခုမပွင့်တပွင့် ပြန်ပြောလိုက်သောအခါ မိဘအသံသည် အပြင်းအထန်ဆုံး မြင့်တက်လာသည်။ “ငါပြောတာကို ဖြတ်မပြောနဲ့။ ပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်ဦး။ အသုံးကိုမကျဘူး။ ငါပြော တာနားထောင်ပြီးမှ မင်းပြောစရာရှိတာကိုပြော” ထိုအခါ ကလေးငယ်က မည်သို့တုန့်ပြန်လေမည်နည်း။ “ကျွန်တော်ကတော့ နားကို မထောင်ဘူး။” ဟူ၍ လူငယ်တစ်ဦးက ပြောပြပါသည်။

မိဘများသည် သားသမီးများအား ဆုံးမစကားပြောကြားရတွင် သူတို့၏ ကိုယ်ပိုင်အသံများကြားတွင် နစ်မြောနေတတ်သည်။ သူတို့ပြောစကားကို အတင်းအကျပ်နားထောင်ခိုင်း၍ နားထောင်နေရသော ကလေးငယ်က တစ်ခါတစ်ရံပြောစကားကို မကြားတော့ဘဲ စိတ်လွတ်ထွက်သွားပြီး သူစိတ်ကူးချင်ရာ ကူးနေတတ်သည်။ ကလေးငယ် သတိရသော စကားသည် မိဘ၏နောက်ဆုံးစာကြောင်းများ ပင်ဖြစ်သည်။

- “သားနားထောင်နေတာလား”
- “နားထောင်ပါတယ် ဖေဖေ”
- “ကောင်းပြီ သားကိုဖေဖေ ဘာတွေပြောခဲ့သလဲ”
- “ဘာပြောတာလဲ”

ကျွန်ုပ်တို့၏ အကျိုးအတွက်ပင် ဖြစ်ပါစေ။ မည်သူမျှ ဆုံးမဩဝါဒပေးသည်ကို မခံချင်ကြပါ။ အရွယ်ရောက်သူများသည်လည်း အလားတူစိတ်မျိုး ရှိကြပါသည်။ ပြောဆိုဆုံးမခြင်းကို စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအရ ယဉ်ပါးသွားခြင်းမျိုး မဖြစ်စေဘဲ၊ အောင်မြင်စွာပြောဆို ဆုံးမရေးအတွက် လူကြီးများနှင့် အရွယ်ရောက်သူများအကြားတွင် အပေးအယူရှိရမည်။ သတင်းအချက်အလက်များ၊ ထင်မြင်ယူဆချက် များနှင့် သဘောထားများကို အပြန်အလှန် ဖလှယ်မှုရှိရမည်။ သဘောထားကွဲလွဲမှုရှိပါက ခြိမ်းခြောက်မှု၊ အပြစ်ပေးမှုမရှိဘဲ လွတ်လပ် စွာသဘောထား ကွဲလွဲခွင့်ရှိရမည်။

စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ယဉ်ပါးမှု၏ ပထမအဆင့်မှာ သင့်ကလေးငယ် ကြုံတွေ့ရမည့် ပြဿနာများမှ သင်ကာကွယ်ချင်ဆုံးသော သီးခြားအန္တရာယ်များကို ရွေးချယ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သင့်ကလေးငယ် ကြုံတွေ့ဖွယ်ရှိသည့် အန္တရာယ်တိုင်းကို ကာကွယ်ရန်ကြိုးစားလျှင်မူ ကား စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ယဉ်ပါးမှု အမြဲမပြတ်ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ထိရောက်မှုမရှိသည်ကို တွေ့ရှိရပါမည်။ ကြားပါများတော့ ယဉ်၊ မြင်ပါများ တော့ရိုးဟူသော စကားကဲ့သို့ ပြောပန်များသော ကစားကိုအလေးမထားဘဲ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ယဉ်ပါးမှုအလေ့အကျင့် ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သင့်ကလေးငယ်အတွက် အမှန်တကယ်ဖြစ်သော အဓိပ္ပာယ်ရှိသော ပြဿနာတစ်ရပ်ကိုသာ အလေးပေးပါ။

စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ယဉ်ပါးမှုမဖြစ်အောင် ထိရောက်စွာကာကွယ်ရေးသည် ခိုင်မာသော အချက်အလက်ပေါ်တိုင် အခြေပြုသည်ကို သတိထားပါ။ သုတေသနပြုပါ။ သင်ကြားနေရသော ထုံးစံအတိုင်းပြောစကားများ သို့မဟုတ် အတင်းအဖျင်းစကားများကို အားကိုးအား ထားမပြုပါနှင့်။ ပြဿနာနှင့် ဆက်စပ်နေသော အခြေခံအကြောင်းခြင်းရာ အချက်အလက်များကို သိရှိရန်လိုအပ်သောအချိန်နှင့် စွမ်းအားကို ရယူပါ။ မည်သည့်သတင်းအချက်အလက်များ အလွယ်တကူရရှိနိုင်သည်ကို သိရှိစေရန် သင်၏နယ်မြေရှိ စာကြည့်တိုက်ကို အသုံးပြုပါ။ သင်စိုးရိမ်နေသော ပြဿနာသည် မူးယစ်ဆေးဝါး၊ အရက်၊ ကားမောင်းခြင်း၊ လိင်ကိစ္စများ သို့မဟုတ် ဆေးလိပ်သောက် ခြင်းစသည်တို့နှင့် ဆက်စပ်နေပါက အဆိုပါပြဿနာများကို ကိုင်တွယ်သော ဒေသဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်းများကို ရှာဖွေပါ။ ရနိုင်သော ပုံနှိပ်သတင်းအချက်အလက်များ (သတင်းစာ၊ စာစောင်၊ ပဂ္ဂဇင်း) ကိုတောင်းယူပါ။ ပြဿနာကို ထင်ရှားစေကာ ကိစ္စကိုသိရှိရေးအ တွက်ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးနှင့် ဆွေးနွေးပါ။ အဆိုပါ ပြဿနာကို မည်သို့ပင်ဖြေရှင်းပါစေ၊ အကြောင်းအရာ အချက်အလက်ကို ရယူပါ။

သင်၏ အရွယ်ရောက်သူကလေးငယ်နှင့် အလားအလာရှိသော ပြဿနာကို ဆွေးနွေးကာစတွင် သင်တို့နှစ်ဦးစလုံးအတွက် အဆင်ပြေမည့်အချိန်ကို ရွေးချယ်ပါ။ အရင်မလိုပါနှင့်။ သင်တို့နှစ်ဦးစလုံးတွင် အကြားအလတ် အဟန့်အတားမရှိသော အချိန်လုံ လောက်စွာရရှိမှု သေချာပါစေ။

ပြဿနာကိုပြောရာတွင် အသိကြီးစွာထားပြီး တုန့်နှေးတုန့်နှေးလုပ်မနေပါနှင့်။ တည့်တိုးပြောပါ။ လက်တွေ့ကျပါစေ။ သင်၏ စိုးရိမ်မှုကို တည့်တည့်ပြောပါ။ သင်၏ အယူအဆအကိုးအကားပြုသော အချက်အလက်မျှကိုသာမဟုတ်ဘဲ ပြဿနာနှင့် ဆက်စပ်နေသော အချက်အလက်အားလုံးကို မချွင်းမချန်ပြောပြပါ။

ထိုနောက်နားထောင်ပါ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားနိုင်လှခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ သင့်ကလေးငယ်အား ပြန်လည်တုန့်ပြန်ပြောဆိုခွင့် များပေးပါ။ သင်၏ ပြောဆိုချက်များတွင် ကလေးငယ်အား တိုက်ခိုက်ခြင်းမျိုးမပါဘဲ အကြောင်းခြင်းရာ အချက်အလက်များကို ပြည့်စုံ

စွာပြောပါက သူသည်အန္တရာယ်များနှင့် အလားအလာများကို ကောင်းစွာသတိပြုမိမည်ကို သင့်တွေ့ရှိရပါလိမ့်မည်။ သင့်ကလေးငယ် သည် ပြဿနာကို မည်သို့နားလည်သဘောပေါက်ကြောင်း သိရှိရန် စိတ်အားထက်သန်စွာ နားထောင်ပါ။

သင်နှင့်သင်၏ ကလေးငယ်သည် အကြောင်းအရာများနှင့် သဘောထားအမြင်များကို အပြန်အလှန်ဖလှယ်ခွင့် ရရှိပြီးသောအခါ ကိစ္စမရှိတော့သဘောက် ဖြစ်သွားပေပြီ။ အရေးကြီးတော့သဘောက် ဖြစ်သွားပေပြီ။ ကတိတစ်ခုပေးရန် သို့မဟုတ် တိကျသောအဖြေ တစ်ခုပေးရန် တွန်းအားမပေးပါနှင့်။ သူ၏ ကိုယ်ပိုင်တန်ဖိုးသိစိတ်နှင့် ရင့်ကျက်မှုအလားအလာအတွက် အချိန်ယူပါ။

သင်မည်သည့်အကြောင်းကို ပြောဆိုပါစေ။ သင်၏အပြုအမူသည် သင်၏အပြုအမူသည် သင်၏အပြောနှင့် ဆန့်ကျင်လျှင် သင့်ကလေးငယ်ကို ကာကွယ်လိုသော အောင်မြင်မှုအခြေအမေလျော့ပါးသွားပါလိမ့်မည်။ မိဘများက စကားကိုသတိထား၍ ရွေးချယ် သုံးနှုတ်မှုမပြုလျှင် အရွယ်ရောက်သူများကလည်း မိဘများပြောစကားကိုဖြစ်စေ အပြုအမူကိုဖြစ်စေ အလေးမထားလျှင် သင်၏အပြု အမူက အပြောထက်ပိုပြီး အကျိုးသက်ရောက်စေရန် အလုပ်ဖြင့် သက်သေပြရေးပင်ဖြစ်သည်။

မျှော်မှန်းချက်များ

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် အခြားသူများ၏ မျှော်မှန်းချက်များဖြင့် လွှမ်းမိုးခြင်းခံကြရသည်။ ဥပမာ ကျောင်းများတွင် ဆရာများက သူ၏တပည့်များအား ဘာသာရပ်အမျိုးမျိုး လေ့လာသင်ယူမှုတွင် ကောင်းစွာဆောင်ရွက်နိုင်မည် မဟုတ်ဟုမျှော်မှန်းထားလျှင် ယင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်စေ ကောင်းစွာဆောင်ရွက်နိုင်မည်ဟု မျှော်မှန်းထားသလောက် ကျောင်းသားအများစုက ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း သုတေသနများက တွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။

မိဘများနှင့် အရွယ်ရောက်သူများအကြားရှိ ဆက်ဆံရေးတွင်လည်း ဤဖြစ်စဉ်အတိုင်းပင် တုန့်ပြန်လျက်ရှိသည်။ မိဘများက သူ၏ သားသမီးအား ရင့်ကျက်မည်ဟုထင်သဖြင့် ရည်မှန်းချက်နိမ့်နိမ့်မျှမှတ်ထားလျှင် ထွက်ပေါ်လာသောရလဒ်မှာ မရင့်ကျက်သော အပြုအမူပင်ဖြစ်သည်။ ပို၍အရေးကြီးသည်မှာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် သိရှိစေသော စကားမပြောသည့် အကြောင်းအရာ၊ သတင်းအချက် အလက်များပင် ဖြစ်သည်။ ပွင့်လင်းစွာ ဖော်ထုတ်ပြောဆိုခြင်းမရှိသော ရည်မှန်းချက်နည်းပါးသည့် မိဘသည် သူ၏ ဆယ်ကျော်သက် ကလေးအား “မင်းကိုတော့ သိပ်ပြီးမျှော်မှန်းမထားပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းကမရင့်ကျက်သေးတဲ့ ကလေးပဲ။ လူကြီးတစ်ယောက် မှမဟုတ်ဘဲ” ဟူသော စကားကို ဆက်သွယ်ပြောကြားသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။ အကျိုးဆက်မှာ အရွယ်ရောက်သူတစ်ဦးက မိဘမျှော်မှန်း သည့်အတိုင်း မိဘများကိုယ်တိုင် မြင်ချင်သည့် မရင့်ကျက်သော အပြုအမူကို ပြုမူလာလေ့ရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မျှော်မှန်းချက်များသည် နည်းလမ်း ၂မျိုးစလုံး အကျိုးသက်ရောက်သည်။ မရင့်ကျက်ခြင်းကို မျှော်မှန်းလျှင် မရင့်ကျက်သော အပြုအမူပေါ်ထွက်လာပြီး ရင့်ကျက်မှုကို မျှော်မှန်းခြင်းက ရင့်ကျက်လာစေရန် ဦးတည်သည်။

ဂျပ်စ်တင် (Justin) အသက် ၁၅နှစ်ရှိလာသောအခါ သူ၏မိဘများက လေ့လာသိရှိခဲ့သည်။ ဂျပ်စ်တင်သည် မိခင်မှာ သူနှင့် သူ၏ ၁၀နှစ်အရွယ် ညီမငယ်ကို အုပ်ထိန်းမှုကောင်းခြင်းအတွက် ဆုချီးမြှင့်ခံရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အသက်အရွယ်ကွာခြား သောကလေးနှစ်သီးအကြားတွင် ဂျပ်စ်တင်နှင့် သူ၏ညီမလေးတို့သည် အမှီအခိုကင်းသောဘဝကို လျှောက်လှမ်းနေကြသော်လည်းဖြစ် သည်။ ဂျပ်စ်တင်သည် သူ၏ညီမလေးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှုတွင် မည်သည့်အခါမျှ ပါဝင်လေ့မရှိပါ။ သူ၏ ကိုယ်ပိုင်သူငယ် ချင်းများနှင့် သူ၏ကိုယ်ပိုင်လူမှုရေး ဘဝသာရှိသည်။ သူ့ညီမလေးအား ထိန်းရန်အချိန်မရှိသလို ပြင်ပသို့ခေါ်သွားရန်လည်း စိတ်မကူး ခဲ့ပေ။ သူ၏မိခင်ကလည်း ပြင်ပအကူအညီပေါ်တွင်သာ အားထားလေ့ရှိသည်။

အိမ်ထောင်ကွာရှင်းပြတ်စဲမှုက နေအိမ်၏ အခြေအနေကို အခြေခံကျကျ ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့သည်။ ဂျပ်စ်တင် မိခင်သည် အလုပ်ပြန်၍ လုပ်ရသည်။ သူမအနေဖြင့် ရေရှည်တွင် ကလေးထိန်းငှားရန် မတတ်နိုင်တော့ပေ။ သမီးကလေး ကျောင်းဆင်းပြီးချိန် တွင် သမီးငယ်အတွက် သူမပြန်မရောက်နိုင်သော နေ့ရက်များရှိလာခဲ့သည်။

ဂျပ်စ်တင်သည် သူ့အသက် ၁၅နှစ်အရွယ် ရောက်ကာမှ သူ့ညီမလေးကို သတိပြုလေ့လာမိခဲ့သည်။ သူ၏ မိခင်ကြီးစိတ်သက် သာရာရစေရန်အတွက် သူ့ညီမလေးနှင့် ကျောင်းတွင်တွေ့ဆုံရမည့် နေရာတစ်ခုသတ်မှတ်ပြီး အိမ်သို့ပြန်ခေါ်လာသည်။ သူ၏မိခင်ကြီး ပင်ပန်းနေသည်ကို သိသဖြင့် ပိတ်ရက်များတွင် ညီမငယ်အား အပြင်သို့ခေါ်၍ ရုပ်ရှင်ပြလေ့ရှိသည်။ သူတတ်နိုင်သော နည်းလမ်းများ စွာဖြင့် အစ်ကိုကြီးတစ်ဦး ပီသစေရန်နှင့် မိခင်ကြီးကို အကူအညီပေးရန် ဂျပ်စ်တင်တစ်ယောက် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားခဲ့သည်ဟု သူ၏ မိခင်ကပြောပြပါသည်။

ဆယ်ကျော်သက်များကို လူကြီးများကဲ့သို့ မပြောပါနှင့်။ လူကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မပြုမူပါနှင့်။ သူတို့အား လူကြီးကဲ့သို့ သဘောထားပြုမူပါ။ သူတို့၏ရင့်ကျက်မှုတွင် သင့်အနေဖြင့်ပို၍ အောင်မြင်စွာပံ့ပိုးနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ဆယ်ကျော်သက်တစ်ဦးအား လူကြီးတစ်ယောက်လိုပြောပြီး လူကြီးတစ်ယောက်လို ပြုမူသလိုပြုမူလျှင် ထိရောက်မှုမရှိသည့်ပြင် အငြင်းအခန်ပင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် မိဘများက ဆယ်ကျော်သက်များက သူတို့ကိုယ်သူတို့ ရင့်ကျက်သူများကဲ့သို့ ရှုမြင်နိုင်သည့် အခွင့်အလမ်းများ ပေါ်ပေါက်လာပြီး ပို၍ပို၍ ရင့်ကျက်လာကြပါလိမ့်မည်။

ကလေးများကို အမှတ်တံဆိပ်တပ်၍ ခေါ်ဝေါ်ခြင်း နာမည်ပြောင်ခေါ်ဝေါ်ခြင်းများကို သတိပြုပါ။ သင့်ကလေးငယ်၏ နာမည် ကိုဖော်ပြသော အမည်တစ်ခုကို ရွေးချယ်သည် ဆိုပါစို့။ ကလေးငယ်၏ အနာဂတ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို အထောက်အကူမှုကို အလေး

ပေါ်သည့် အမည်မျိုးဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ပါ။

မျှော်မှန်းချက်များ၏ ပြဿနာတစ်ရပ်မှာ ကလေးများအား ၎င်းတို့၏ ဓလေ့စရိုက်ကို အစွဲပြုခေါ်ဝေါ်သော အမည်များအတိုင်း ပင် ကလေးများက အဆိုပါ ဓလေ့စရိုက်ကို သယ်ဆောင်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မိခင်တစ်ဦးက သူ့သားလေးအား “သူကတော့ ကျွန်မ ရဲ့သားဆိုးလေးပေါ့” သူ၏ သမီးငယ်ကိုမူ “သမီးလေးကတော့ စိတ်ပျက်တယ်။ အငိုသည်လေးပေါ့” ဟု ပြောပြပါသည်။ မိခင်ကကလေး နှစ်ဦးအား ကလေးငယ်ဘဝမှစ၍ လူဆိုးလေးနှင့် အငိုသည်လေးဟု မှတ်သားခေါ်ဝေါ်လာခဲ့သဖြင့် ထိုကလေးနှစ်ဦး ကြီးပြင်းလာသော အခါ သူ့သားက ဆိုးဆိုးရွားရွား ပြုမူလေ့ရှိပြီး သမီးငယ်က ထစ်ခနဲမျက်ရည်ကျတတ်ခြင်းကို မိခင်ကြီးထိတ်လန့် အံ့ဩခဲ့ရသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်မဟုတ်တော့ပါ။

နှစ်ဦးနှစ်ဘက်ပျော်ရွှင်မှု

ကျွန်ုပ်တို့၏ သားသမီးများ ကြီးပြင်းလာသောအခါ သူတို့အား တစ်ချိန်လုံးလိုလိုပင် ဓါတ်ပုံရိုက်ကြပြီး ဓါတ်ပုံအယ်လ်ဘမ် များတွင် ထည့်သွင်းထားခဲ့ကြသည်။ ကလေးများကြီးပြင်း၍ အရွယ်ရောက်လာသည်နှင့်အမျှ ဓါတ်ပုံများနည်းပါးလာသလို ဓါတ်ပုံအယ် ဘမ်များသည်လည်း ပါးလှပ်လာခဲ့တော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အတူတကွ နေချိန်နည်းပါးလာခဲ့ပြီး ဓါတ်ပုံရိုက်သည့် အခွင့်အလမ်းလည်း တဖြည်းဖြည်းနည်းပါးလာသည့် သဘောပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဓါတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ထဲတွင် ဖော်ပြသကဲ့သို့ မိသားစုဘဝသည် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ဖွယ် ကောင်းပုံကိုဖော်ပြ နေသော်လည်း စင်စစ်မှာမူ အရွယ်ရောက်သူတစ်ဦးအား မိဘအဖြစ်ပြုစုပျိုးထောင်ခြင်းကို မွန်မြတ်သောအလုပ်တစ်ခုအဖြစ် လက်ခံ ဆောင်ရွက်ကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ကြီးပြင်းလာသည်နှင့်အမျှ သူတို့နှင့်အတူ ရေကန်ထဲတွင် အပြန်အလှန်ရေပက်ကစားခြင်း၊ နှင်းဖုံးနေသော ဆင်ခြေလျှော့မှ လျှော့တိုက်ချခြင်းတို့ကို ဓါတ်ပုံမရိုက်နိုင်ကြတော့။ သဲသောင်ကမ်းစပ်တစ်ခုတွင် စောင်တစ်ထည်ခင်း၍ ပွေ့ဖက်ခြင်း မပြုနိုင်ကြတော့။ အရွယ်ရောက်သော ကျွန်ုပ်တို့သားသမီးများက သူတို့ဘာသာ အပျော်ရှာချင်ကြသောအခါ သူတို့၏ သူငယ်ချင်းများကို အဖော်ပြုကြတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အရွယ်ရောက်သော သားသမီးများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် နေရာအတော်များများ၌ အိမ်မှုကိစ္စများ၊ တာဝန်ဝတ္တရားများ၊ ပြဿနာများ၊ ပဋိပက္ခများနှင့် ပြည့်နှက်နေပြီး တူမျှသောပျော်ရွှင်မှု အပြန်အလှန်ပျော်ရွှင်မှု မရှိဘဲနေထိုင်ကြရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး လုပ်ကိုင်ရမည့် လုပ်ငန်းအားလုံးကို ရုတ်တရက်ချက်ချင်း ရပ်ငြိမ်လိုက်ရမည်ဟု မဆိုလိုပါ။ သို့သော် ၎င်းတို့၏ ငယ်နုစဉ်ကလေးဘဝ ကရရှိခဲ့သော အပူအပင်ကင်းသော ပျော်ရွှင်မှုများ၊ ကစားနည်းများသည် တဖြည်းဖြည်းလျော့နည်းလာပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘဝ ကိုမူ ဤနည်းအတိုင်း စီမံလျာထားခြင်း မပြုခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ သားသမီးများနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် နှစ်ဦးနှစ်ဘက်စလုံးတွင် အသက် အရွယ်ကြီးပြင်းလာသော သဘာဝဖြစ်စဉ်တွင်သာ တာဝန်ရှိပါသည်။ အသက် ၆၅နှစ်အရွယ် ယောက်ျားကလေးတစ်ဦးသည် သူ၏ဖခင် နှင့် ဘေးစံဘော်လ်ကစားခြင်းသည် သူ့အတွက် စွန့်ခေါ်မှုတစ်ခုသဖွယ် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်သော်လည်း ၁၆နှစ်သားအရွယ်ရောက်၍ ဖခင် နှင့်ကစားသောအခါတွင်ကား နွေဦးရာသီညနေခင်းတစ်ခုကို အချိန်ဖြုန်းရသောနည်းလမ်းလောက် သူ့အတွက် စိတ်ကြည်နူးဖွယ်မကောင်း တော့ပါချေ။

မိဘများသည် ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ပင် ၎င်းတို့၏ သားသမီးငယ်များ၏ ပြောင်းလဲမှုကို သတိမထားမိဘဲ လွန်ကဲသော တုန့်ပြန်မှု ပုံစံသို့ မသိမသာ ရောက်ရှိသွားတတ်ကြသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်ပါစေ ဤပြောင်းလဲမှုတွင် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ နောက်ဆက်တွဲအကျိုးဆက် များရှိပါသည်။ မိဘနှင့် အရွယ်ရောက်သူ သားသမီးများအကြား ဆက်ဆံရေးသည် အတူတကွ ပျော်ရွှင်မှုများကို ဘေးဖယ်ချန်လှုပ်ပြီး ဘဝရှင်သန်ရေးအတွက် အလုပ်သဘောကို အခြေခံအလေးပေးလာသောအခါ အဆိုပါ ဆက်ဆံရေးမျိုးသည် အထောက်အကူ မပြုတော့ ဘဲ လွန်ကဲသောသဘောသို့ သက်ရောက်လာသည်။ ထိုအချက်ကို သတိမပြုမိကြသောကြောင့် မိဘနှင့်ဆယ်ကျော်သက် သားသမီးတို့ သည် အချင်းချင်း ဆက်ဆံထိမခံ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ သဘောထားသို့ အလိုအလျောက် ရောက်ရှိလာကြသည်။

အဆိုပါ သဘောထားကို ပြောင်းလဲရန်အတွက် မိဘများသည် သူတို့၏ ဆယ်ကျော်သက်များနှင့် စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်မှုကို ဖန်တီးကြရပါမည်။ ထို့ကြောင့် မိဘနှင့်သားသမီးတို့သည် နှစ်ဦးနှစ်ဘက် စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်မှုရှိပြီး အပြန်အလှန် မလှယ်နိုင်သော သီးခြားအစီအစဉ်များကို အတူတကွ ချမှတ်ကြရပါမည်။ ဆိုလိုသည်မှာ မိဘနှင့်သားသမီး အတူထိုင်ပြီး ပျော်ရွှင်ဖွယ် အစီအမံများအ ကြောင်း၊ ထိုအစီအမံများကို မည်သို့ပြုလုပ်မည့်အကြောင်း အတူပြောဆိုဆုံးဖြတ်ကြရမည့်ပြင် မိဘအနေဖြင့် ထိုဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း တိကျသေချာစွာ လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန် လိုအပ်ပါသည်။ ထို့အပြင် နှစ်ဦးနှစ်ဘက် စိတ်ပျော်ရွှင်မှုကို ဆောင်ရွက်ရာ၌ ထုံးစံအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ မြင့်မားသောကိစ္စများ၊ အထူးကိစ္စများကို မစဉ်းစားဘဲ ပုံမှန်ဆောင်ရွက်ရေးကို အခြေခံသောလုပ်ငန်းများ၊ ပုံမှန်လှုပ်ရှားမှုများသာ ဖြစ်ရပါမည်။ ထိုသို့သော စီမံမှုမျိုးသည် မိဘနှင့်သားသမီးအကြား ဆက်ဆံရေးတွင် ပြဿနာကို ရှေ့ရှုအလေးပေးမှုကို ဖယ်ရှားပြစ်နိုင် သောဘဝနေနည်းတစ်ခု ဖြစ်လာပါလိမ့်မည်။

အဓိက စကားလုံးများမှာ ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့် မျှဝေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပန်းမွေ့ရာမဟုတ်ခြင်း

သင့်ကလေးငယ်အား ဘဝဟူသည် ပန်းမွေ့ရာမဟုတ်ကြောင်း လေ့လာသိရှိအောင် ကူညီပါ။ အချည်းအနီးဖြစ်မှု၊ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်မှုသည် သာမန်ကိစ္စသာဖြစ်ပြီး ဘဝ၏ ရှောင်လွှဲမရသော အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုသာဖြစ်ကြောင်း သိရှိအောင်ကူညီပေးပါ။

မိဘများက သားသမီးများ၏ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်မှုကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် အားထုတ်ခြင်းများသည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့်ဂရုစိုက်လိုစိတ်များ၏ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့်ဖြစ်သည်မှာ သံသယရှိဖွယ်မလိုပေ။ မည်သို့ဆိုစေကာမူ ရေရှည်၌ အဆိုပါ အားထုတ်ကာကွယ်ပေးမှုများသည် ကောင်းကျိုးထက် ဆိုးကျိုးကိုသာ ဖြစ်ပေါ်စေပါသည်။

သင်၏ ဆယ်ကျော်သက် ကလေးငယ် တွေ့ကြုံရမည့် ပကတိလောက၏ စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းမှု၊ အကျိုးမဲ့ဖြစ်မှုများကို ကာကွယ်မှုလွန်ကဲခြင်း မရှိပါစေနှင့်။ နေအိမ်နှင့် မိသားစုသည် အရွယ်ရောက်သူများအနေဖြင့် အချည်းအနီးဖြစ်မှု၊ အရာမထင်မှုများကို မည်သို့တုန့်ပြန်ရမည်ကို လေ့လာသင်ယူနိုင်သော ဘေးကင်းလုံခြုံသည့် ဝန်းကျင်တစ်ခုဖြစ်စေကောင်း သတိရပါ။ အရွယ်ရောက်သူတစ်သီးနှောင်သောအခါ ပြင်ပလောကတွင် တွေ့ကြုံရမည့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်မှု၊ အချည်းအနီးဖြစ်မှုများကို ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်မည့်နည်းလမ်းသည် မိသားစုအခြေအနေတွင် ပြဿနာများကို မည်သို့တုန့်ပြန်ဖြေရှင်းသည်ဟူသော လေ့လာသင်ယူမှုအပေါ်တွင် မူတည်နေပါသည်။

အရွယ်ရောက်သော သားသမီးတစ်ဦး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ပြီး အကျိုးမဲ့သည်ဟု ခံစားနေရလျှင် သင်အတတ်နိုင်ဆုံးဆောင်ရွက်ရမည့် နည်းလမ်းမှာ အဆိုပါ ပြဿနာကို သင်၏ဆယ်ကျော်သက် သားသမီးသည် သူ့နည်းသူ့ဟန်ဖြင့် ဖြေရှင်းနိုင်စွမ်းရှိလိမ့်မည်ဟု သင်ယုံကြည်ကြောင်း ကလေးငယ်အား အသိပေးရေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့သော အကူအညီမျိုးကိုမဆို လိုအပ်ပါက ဖြည့်ဆည်းပေးပါ။ သို့သော် ပြဿနာကို ဖြေရှင်းရန်တာဝန်မယူပါနှင့်။

သင်၏ သားသမီးက ထိုသို့အချည်းအနီးဖြစ်မှု၊ အရာမထင်မှုကို ဒေါသဖြင့်တုန့်ပြန်လျှင် ထိုသို့တုန့်ပြန်ခြင်းသည်ပင် သာမန်သဘောသဘာဝဖြစ်ကြောင်း သတိပြုပါ။ “ဒေါသဖြစ်တာ စိတ်တိုတာဟာ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါဟာ သဘာဝပဲ။ ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးတာက ပြဿနာကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲဆိုတာပါပဲ” ဟုသင်က ပြောပြနိုင်ပါသည်။

ဒေါသကို ဖော်ပြရာတွင် လက်ခံနိုင်သောနည်းလမ်းများနှင့် ပတ်သက်၍ သင်၏စိတ်ထဲတွင် ရှင်းလင်းပြတ်သားမှု ရှိပါစေ။ ထိုနောက် သင်၏သဘောထား အယူအဆများကို သင့်ကလေးငယ် သေချာစွာသဘောပေါက်အောင် ပြုလုပ်ပါ။

သင်က ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် အဆိုပါ ကန့်သတ်ချက်များကို သင်၏အရွယ်ရောက်သူ ကလေးငယ်သိရှိမှု သေချာပါစေ။ ထိုကန့်သတ်ချက်များကို စွဲကိုင်ထားပါ။ ၎င်းတို့သည် သင်၏အမြင်များဖြစ်သည်။ ကန့်သတ်ချက်များသည် သင်သည်ခံနိုင်သော ကန့်သတ်ချက်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဒေါသကို ဖော်ပြသောနည်းလမ်းများသည် သင့်အတွက် အဆင်ပြေသောနည်းလမ်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ဒေါသကို ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်သည့် လက်ခံနိုင်သော နည်းလမ်းများအကြောင်းကို သင်ရော သင့်ကလေးငယ်ပါ ဒေါသထွက်သောအချိန်တွင် ဆွေးနွေးပြောကြားပါ။ သင့်ကလေးငယ် ဒေါသပုန်ထနေချိန်တွင်မှ သင်၏ကန့်သတ်ချက်များကို ပြောပါက မီးလောင်ရာလေပင့်သလို ပို၍ဆိုးသွားပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သင့်ကလေးငယ်အား ဘာကိုသင်လက်ခံနိုင်သည် ဘာကိုသင်လက်မခံနိုင်ပါဟူ၍ ပွင့်လင်းစွာ ပြောပြပါ။

တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းခိုဖြစ်မှု

အခြားသောအရွယ်ရောက်သူများ၏ လက်ခံမှုနှင့် အသိအမှတ်ပြုမှု ခံယူလိုသော ၎င်းတို့၏ လိုအင်များကြောင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းခိုဖြစ်မှု၊ အများနှင့်မတူမှုသည် တစ်ခါတစ်ရံ ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းသော သောကဖိစီးသော အတွေ့အကြုံတစ်ရပ် ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ၎င်းတို့ ဆယ်ကျော်သက်များ ထိုသို့ခံစားရသော ဖိစီးမှုများကို မိဘများက အဆက်မပြတ် ပြောနေ၍မရပါ။ ထိုဖိစီးမှုသည် အမှန်တကယ် မဟုတ်ကြောင်း ယုံကြည်အောင် ပြောဆိုခြင်းသည်လည်း အကျိုးမရှိပါ။ သို့သော် မိဘများက ထိုဖိစီးမှုများကို ၎င်းတို့အနေဖြင့် သဘောပေါက်လက်ခံကြောင်း ကလေးငယ်များအား သိရှိစေခြင်းဖြင့် ကူညီပေးနိုင်ပါသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကလေးသူငယ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှုများကို မိဘများက ယုံကြည်ကြောင်း ခက်ခဲသောကာလကို ကျော်ဖြတ်ရှုမြင်နိုင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးစွမ်းအားများ ကလေးငယ်တွင် ရှိသည်ကို မိဘများက ယုံကြည်ကြောင်း ကလေးငယ်သဘောပေါက် နားလည်စေရပါမည်။

မိဘများအဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့၏ ရည်မှန်းချက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ အရွယ်ရောက်သော သားသမီးများက ၎င်းတို့၏ တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းခိုဖြစ်မှု၊ သီးခြားခိုဖြစ်မှုကို ဖော်ထုတ်သိရှိရေးနှင့် အုပ်စုဖွဲ့စည်းမှု၏ ဖိအားများကို တွန်းလှန်ရန်လိုအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ရေး စွမ်းရည် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် လာစေရေးတို့တွင် ကူညီပေးရန်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုရည်မှန်းချက်ကို မိဘများအောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်လျှင် ၎င်းတို့၏အရွယ်ရောက်သော သားသမီးများ၏ သီးခြားခိုဖြစ်မှုကို လေးစားရန်၊ လက်ခံရန် လေ့လာသိရှိနိုင်လျှင် မိဘများက သားသမီးများအား အခြားသူများ ပေးစွမ်းနိုင်သည့် လက်ဆောင်ထက် တန်ဖိုးအရှိဆုံးသောလက်ဆောင်ကို ပေးလိုက်နိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

နိဂုံး

ကျွန်ုပ်တို့၏သားများသည် အရွယ်ရောက်သူများ၊ လူပျိုပေါက်များဘဝမှ ထွက်ပေါ်လာကြသည်။ ယခုအခါ သူတို့အသက် ၂၀ နီးပါးရှိနေပြီဖြစ်ပြီး သူတို့အရွယ်ရောက်စကားလများက အကြောင်းများကို တုန့်ဆိုင်းဖင့်နှေးမှုမရှိဘဲ ပြန်လည်စဉ်းစား ကြည့်နိုင်ကြပါ သည်။ သူတို့အားလုံးက ထိုအချိန်ကာများသည် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ပြီး သူတို့အတွက်ရော မိဘများအတွက်ပါ စိတ်ရှုတ်ထွေးဖွယ်ရာ ကာလများဖြစ်ကြောင်းကို တညီတညွတ်တည်း သဘောတူကြပါသည်။

ထိုကာလ သူတို့ဘဝအတွက် ထူးခြားမှုဟု ခံစားရသောအကြောင်းတစ်ခုကို ပြောပြပါဟု ကျွန်ုပ်တို့က ပြောသောအခါ သူတို့အားလုံးက “တံခါးအမြဲတန်း ဖွင့်ထားခြင်း” ဟုဆိုကြပါသည်။ သူတို့ဘာပဲလုပ်လုပ် ဘာပဲပြောပြော ထိုကာလတွင် မည်သို့သော ကမောက်ကမ၊ ဖရိုဖရဲဖြစ်မှုများရှိရှိ၊ ကျွန်ုပ်တို့က သူတို့အား ဂရုစိုက်သည် သူတို့စကားပြောနိုင်ရန် ကျွန်ုပ်တို့အသင့်ရှိသလို သူတို့ပြော ပြသည်ကို နားထောင်ပေးရန်လည်း ကျွန်ုပ်တို့အသင့်ရှိနေကြောင်း သူတို့ကောင်းစွာ နားလည်သိရှိနေခြင်းကား သူတို့၏ အခြေခံအုတ် မြစ်ဖြစ်ပါသည်။